

IGEHIRDETŐ

Az Erdélyi Református Egyházkerület folyóirata

Batizi András

Krisztus feltámadása

Krisztus feltámad! Nékünk örömet ada,
Vére reánk árada,
Haszna rajtunk marada.
Nyerj irgalmat
Közbenjáró Jézus Krisztus!
Szent atyád előtt.

Azért mi is bűnünkől
Feltámadunk vétünkől,
Ez világi kínunkból,
És mi nagy halálunkból.
Nyerj irgalmat
Közbenjáró Jézus Krisztus!
Szent atyád előtt.

Közbenjáró Krisztusunk,
Atyaistennek szent fia!
Kérjed te szent atyádat,
Hogy üdvözítsen minket.
Nyerj irgalmat
Közbenjáró Jézus Krisztus!
Szent atyád előtt.

(1546)

Tartalom

Tanulmány

Clarence Tucker Craig: A halottak feltámadásáról. 1Korinthus 15—16..... 139

Virágvasárnapi prédikációk

Daniel Corbaz: Virágvasárnap. Máté 21,9..... 141
László Dezső: Jézus sír Jeruzsálem felett. Lukács 19,41—44..... 142

Nagypénteki-nagyszombati prédikációk

Fülöp Ferenc: A kereszt ereje. Márk 15,21 147
Nagy András: A halál és a feltámadás keresztsége. Róma 6,3—4..... 148
Nagy László: Ha te vagy a Krisztus... Lukács 23,35—37..... 151

Húsvéti prédikációk

Jolande Boinnard: A húsvét jelei. Márk 16,9—20..... 156
Csiha Kálmán: Jairus leánya. Márk 5,41—42 157
Csiha Kálmán: Békesség néktek! János 20,19—23 161
Gálfy Zoltán: A feltámadt Krisztus parancsa. Apostolok cselekedetei 10,39—42 ... 165
Imre Lajos: A húsvéti hit akadályai. János 11,25—26 167
Ravasz László: Húsvéti üzenet. János 11,25 170
J.C. Ryle: Húsvét. Máté 28,5 171
Helmut Schmid: Húsvét. János 20,28 173
Teleky Mihály: Az élő Jézus. Máté 28,5—6 176

Esketési beszéd

Nagy László: A tisztaszívűek boldogsága. Máté 5,8 178

Temetési beszéd

Adorjániné Nagy Aranka: Fény a koporsónál. János 8,12 180

Templomi ünnepély

Kristin Rossier: Három nagypénteki arc 182
Sinka József: Virágvasárnap..... 184
Wass Albert: Barabás!..... 184
Sinka József: Egymásba rótt két gerendaszál 185
Túrmezei Erzsébet: Meddig?..... 185
Dsida Jenő: Feltámadás 185
Túrmezei Erzsébet: Hétköznapok húsvéti fényben..... 186
Maksay Albert: Mit adok?..... 186
Farkas Sándor: Húsvétkor 187
Sinka József: Jó hír Krisztusról, jó hír rólunk is..... 187

Tanulmány

Clarence Tucker Craig

A halottak feltámadásáról

1Korinthus 15—16

A Korinthusi levél 15. fejezetének történeti szempontból az a jelentősége, hogy a legrégebbi és a legfontosabb tanúbizonyságot tartalmazza Jézus feltámadásáról.

15,1—2. Pál a gyülekezet tagjainak eszébe juttatja az *evangéliumot*, melyet nekik *hirdetett*. Az evangélium főnév Pálnak kedvenc szava, melyet legalább ötvvenszer használ leveleiben. Ennek az evangéliumnak itt három jellemző vonását sorolja fel:

a) az evangélium isteni kegyelem, mely az üdvözülést jelenti, ha „megkapjátok”; b) a keresztyén életvitel számára az általánosság fundamentumát képezi; c) az üdvösség alapját foglalja magába.

Pál az üdvösségről itt jelen időben beszél (1,18), és nem úgy, mint a jövőben beteljesülő reménységről (3,15).

Ha Pál levelének olvasói *nem tartják meg* azt, amit nekik hirdettek és megtagadják a feltámadásba vetett hitet, akkor *hiába* lettek hívőkké (vö. 17.v.).

15,3. A modern igemagyarázók egyöntetű véleménye az, hogy az en prótaisz kifejezéssel Pál fontosságbeli, nem pedig időbeni sorrendre utal. Mint farizeusnak, Pálnak azt a hagyományt kell továbbadnia, amelyre megtanították. Ez a hagyomány a Tóra helyes magyarázatát jelentette. Amikor megkeresztelkedett, akkor egy más hagyományt *vett át*. Ez a hagyomány Isten megváltó munkáját hirdette a Krisztusban. Az, ami e hagyományból következik, nem kijelentésként jelentkezik (vö. Gal 1,11—12). Pál e hagyományt kapta. Pál e megállapítása azt mutatja, hogy annak ellenére, hogy Krisztus halála nem szerepel az Apostolok cselekedetei prédikációiban, mégis az a korai *kerüg mához*, vagyis a prédikáció üzenetéhez tartozott. A Pál által hirdetett örömmüzenetnek a hagyomány tényei szolgálnak alapul. Ezek hangsúlyozása azonban nem Páltól származik. Semmit sem mond a Jézus feltámadásáról szóló tanításról (Mk 12,18—27). Pál nem állítja azt, hogy Jézus meggyőzőbb érveket hozott volna a feltámadással kapcsolatban, mint a korabeli farizeusok. Az apostol azonban események alapján érvel, melyek Krisztusnak a mi bűneinkért történt halálával kezdődtek (Gal 1,4). Gyakran Pál egyszerűen azt mondja, hogy Krisztus meghalt „*miérettünk*” (11,24; Róm 5,6; 8,3; 2Kor 5,15.21; 1Thessz 5,10). Mindig azt a görög prepozíciót használja, melynek jelentése ez: „valakiért” (hüper), de sohasem használja a „valaki helyett” jelentésű anti szót ebben a vonatkozásban. Pálnál nem találkozzunk a Márk által használt „sokakért” kifejezéssel (Mk 10,45; 14,24). Pál nem magyarázza meg, hogyan halt meg Krisztus „*a mi bűneinkért*”, ugyanakkor sehol sem nyújt világosan érthető tanítást a megigazulásról (Róm 3,21—26; 2Kor 5,18—21; Gal 3,12—14). Nem lehet pontosan tudni, milyen iratokra utal itt. Tulajdonképpen a Deut 21,23-at idézi. Különös, hogy Krisztus halálával kapcsolatban Ézs 53-at nem idézi, de a keresztyén apologétának a jövődőlés beteljesedésére vonatkozó érvei mégis mindvégig jelen vannak.

15,4. A temetés említése arra mutat, hogy az Arimátiai József története benne volt a Pál által kapott passió-beszámolóban. Az, hogy „feltámadott *a harmadik napon*”, nem tartozott a legrégebbi hagyományhoz; a „harmadnapra” kifejezés erről tesz bizonyosságot a Mt 12,40-ben, Mk 8,31, 9,31, 10,34-ben. Gyakran feltételezik azt, hogy Pál szavai azt bizonyítják, hogy tudomása volt az üres sír harmadik napon való felfedezésének történetéről. Ez azonban nem igazolt következtetés. Pál azt állítja, hogy Isten *feltámasztotta* Jézust *a harmadik nap*. Az a tény, hogy a holttestet nem találták meg egy bizonyos napon, magában még nem utal a feltámadás időpontjára. Istennek az a tette, hogy Krisztust halottaiból feltámasztotta, nem azonosítható ennek a ténynek egy bizonyos személy általi felfedezésével. A Pál által idézett feltámadás

idejének megismerését csak az Írás nyújthatja. Pál a Jónás 2,1 helyett a Hóseás 6,2-t követi. Pünkösdkor Péter a Zsolt 16,10-re hivatkozik (ApCsel 2,31). Pál nem fogadja el azt, hogy Jézus a harmadik nap az asszonyoknak megjelent. Határozottan állítja, hogy először Kéfásnak jelent meg. Az apostol három megjelenést említ egyének és három megjelenést csoportok számára. Mivel nem utal a megjelenés helyére, nem nyújt segítséget annak eldöntésében, hogy a Máté szerinti galileai vagy a Lukács szerinti jeruzsálemi hagyományt fogadjuk-e el.

15,5. Kéfást, aki a feltámadás első tanúja volt, méltán nevezhetjük az anyaszentegyház alapkövének (Mt 16,18). Különös, hogy egyik evangélium sem számol be erről a megjelenésről, csak a Lukács 24,34-ben találunk utalást rá. A Jn 21,7 és következő versek utalnak arra, hogy Jézus megjelent Péternek Galileában, és feltehetően egy erről szóló beszámolót tartalmazott a Péter által hirdett evangéliuma. Ha ez az esemény Galileában történt volna, úgy majdnem egy héttel kellett volna a keresztre feszítés után történnie. Ez összevágná azzal, amit Pál mond. Isten cselekedete, nem pedig Péter tapasztalata volt az, ami *harmadnap* történt.

Az aorisztosz passzívumban levő horáo igét nem a „látni” passzívum értelmében használja, hanem *megjelent* értelemben (l. Zsid 9,28). Pál nem egy szubjektív látomásra, hanem a felemeltetett Úr valóságos megjelenésére gondol. Az, hogy Jézus megjelent a tizenkettőnek, a Márk evangéliumának kivételével mindenik evangéliumban előfordul (Mt 28,16–20; Lk 24,36 és köv.; Jn 20,19 és köv.). Több korábbi kézirat a Júdás hűtlenségére utalva a tizenkettőt tizeneggyel helyettesíti.

15,6. A *több mint ötszáz atyafinak* való megjelenése nem azonosítható bizonyossággal. Johannes Weiss szerint ennek Galileában kellett megtörténnie, mert csak ott voltak ilyen nagy számban Jézusnak olyan követői, akik bármikor készen álltak ennek az eseménynek a megtapasztalására. Nagyobb annak a valószínűsége, hogy ez egy változata annak, amiről Lukács az ApCsel 2-ben számol be. A számbeli különbség nem lep meg senkit, aki a tömegek becsléséről hallott.

Fordította: Geréb Erzsébet

Virágvasárnapi prédikációk

Daniel Corbaz

Virágvasárnap

Alapige: Máté 21,9

Bibliaviasás: Máté 21,1–17

Jézus számára nem jelent zavaró körülményt az, hogy az emberek egy tetterős messiást, egy hatalmas felszabadítót várnak (az öböl-háború és oly sok államcsíny után nagyon jól tudjuk, hogy ezek az úgynevezett felszabadítók miként viselkednek és milyen eszközökkel cselekszenek). Miközben egy ilyen felszabadítót várnak, íme, egy számár hátán jön a Messiás, akit néhány tíz, esetleg néhány száz fegyvertelen híve követ. És a sokaság, melynek nem szabad eltúlozni a számát, a fákról sebtében lenyesett ágakat lenget és a földre terítenek néhány vállukról levett köpönyeget: Hozsánna annak, aki jön! Győzelem és siker a Dávid fiának!

Amikor erre a bevonulásra gondolok, azonnal egy másik bevonulás jut az eszembe. Néhány évvel ezelőtt a Lusakában, Zambia fővárosában tartott FAO-konferenciára a nagyon szegény afrikai országok földművelésügyi miniszterei káprázatos Mercedeseken mentek, a gazdag francia René Dumont pedig, a ragyogó közgazdász, a világhírű Afrika-szakértő kerékpáron érkezett a találkozás színhelyére. Így lássuk és értelmezzük Jézus jeruzsálemi bevonulását. Mintha biciklin érkezett volna!

Így és ezért érthető az, hogy az egész város megdöbben és azt kérdezetik: kicsoda ez? És az emberek válaszolnak: Ez Jézus, a názareti próféta! A tömeg zavarban van, de ugyanakkor telve azzal a reménységgel, melyet szavai, szabadításai és csodái táplálnak. Ez a tömeg kíváncsi. Ez a tömeg gyorsan lelkesedik és gyorsan lehangelődik. De talán — annyi elveszett illúzió után — ez a messiás valóban igaz messiás lesz?! Az frástudók és a papok e nap estéjén felháborodnak és megütköznek: Kicsoda ez, aki azt igényli a maga számára, hogy ő a Dávid fia?

Zavaró körülmény az, hogy Jézus a kihívás határán áll. De nem azért, mert szeret megdöbenteni, de nem azért, mert kedve van gúnyolódni vagy botrányt okozni, sem nem azért, mert rosszindulatúan örömet leli a hatóságok képviselői vagy a hagyományok megzavarásában. Ha Jézus megbotrántoztat és megdöbent, ezt azért teszi, hogy túlvezessen a megmerevedett eszméken, bizonyosságokon és szokásokon. Jézus megingat, hogy előrelépésre kényszerítsen, egyensúlyzavart idéz elő, hogy kimozdítson egy helyben való topogásunkból. Ezért induljunk messzebb vele, ezért haladjunk tovább a virágvasárnapi események elbeszélésében.

Jézus belép a templomba.

Itt fog csak igazán megdöbenteni! És azok, akik a maguk számára megalkották a mindig és mindenütt békét teremtő, a megértő, a szelíd és nyugodt Jézus eszméjét, csak a maguk számlájára teyék azt. De kövessük tovább őt. És íme, előzi mindazokat, akik az első udvarban az elárusító és pénzváltó asztalaik mellett ülnek. Felfordítja asztalaikat, felborítja székeiket, és ezt kiáltja nekik: „Az én házám imádság házána mondatik. Ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek!” És ekkor érkeznek azok a vakok és azok a sánták, akiket meggyógyít.

Elmondhatom most nektek, hogy hosszú időn keresztül, mint a frástudókat és a papokat, engem is megdöbentett ez a jelenet és azt kérdeztem: miként lehet Jézus ilyen erőszakos? És el tudom képzelni, hogy e történet olvasói közül sokan más dolgok miatt botrántoztak meg. Sokan azt kérdezetik: miként lehetséges, hogy a kereskedők és a pénzváltók berendezkedhessenek a templomba és ott folytathassák foglalkozásukat. Ezek talán örvendtek is annak, hogy Jézus megostorozta azokat, akik összekeverik a pénzt és a vallást.

Természetesen itt egészen más dologról van szó. Ezek a kereskedők a templom első udvarában egészen a helyükön vannak. Ők szállítják a gerlicéket azoknak a

kegyes zsidóknak, akik a törvény iránti legnagyobb tisztelettel azért jönnek, hogy teljesítsék az előírt áldozatokat. A pénzváltóknak is itt kell lenniök, mert az érvényben lévő római pénznek, mely a császár képét hordozza, nincs semmi keresnivalója a szent helyen. Egyedül csak a zsidó pénz volt elfogadható a templomadó és adományok fizetésénél. Természetesen szükség volt a pénz beváltására. A kereskedők és a pénzváltók a szent szolgálat, a kultusz tisztasága és a törvény által előírt kegyesség érdekében tevékenykedtek.

Jézus szétzavarja és kiűzi ezeket, de nem azért, mintha méltatlankodna a templomi kereskedelem miatt, hanem ezt sokkal nagyobb és sokkal mélyebb ok miatt teszi. Hallottátok: szétszórja azokat. De ezt azért teszi, hogy másoknak, a vakoknak és a sántáknak lehessen helyük a templomban. Ezek feléje közelednek a templomban, és Jézus meggyógyítja őket. Elűz egyeseket, hogy beléphessenek mások, és hogy ezeknek kiváltságos helyet adjon e szent házban, amely népe kegyességi életének szíve. Jézus nagy átalakítása a templom rendeltetésére is vonatkozik. Ez a templom, Izráel Istenének lakhelye, egy törvényes külsőségekben megnyilvánuló szertartás helyévé vált, melyet a legkisebb részletében is Isten legnagyobb dicsőségére szerveztek meg. Igen, Jézus a templomot olyan helyé kívánja tenni, ahol a betegeket, akik nem látnak, akik nem tudnak mozogni, akiknek élete előnytelen és korlátolt, vagy akik valami átok folytán az élet peremére szóródtak, azokat Isten legnagyobb dicsőségére be lehessen fogadni és meg lehessen gyógyítani. Jézus azt akarja, hogy a templom olyan hely legyen, ahol Isten életet ajándékozik, ahol az emberek találkozhatnak az Atyával, aki szereti és meggyógyítja őket. Jézus a kötelező szertartás helyét a gyógyulás, a kegyelem és az üdvösség helyévé változtatja. Jézus nem akar bezárni bennünket a vallásos gyakorlatok útvesztőjébe, ő arra akar segíteni bennünket, hogy az ajándékba kapott életben világosan lássunk és egyenesen járjunk. Ő azt akarja, hogy felfedezzük önmagunkat, és hogy a legteljesebb világosságban és szeretetben képesek legyünk szabadon és felszabadultan élni.

Titeket is magával hozott a templomba, és ezt a reggelt itt, a ti közeletekben, veletek, az Ige mai hallgatói között tölti; de nem azért, hogy egyszerűen vallásos emberekké tegyen benneteket, hanem azért, hogy ti valóban jól éreztétek magatokat a szabadság és a gyógyulás útjaiban.

És a templom nemcsak a papok, hanem a gyermekek énekét is visszhangozni fogja. Látván azokat a meglepő dolgokat, melyeket tett, ezek a gyermekek így kiáltoznak a templomban: Hozsánna a Dávid fiának, áldott, aki jön az Úrnak nevében. Tudnunk kell, hogy a gyermekeknek rendszerint nem volt helyük a templomban. És íme, ezek a gyermekek, a kiskorúak, a jó és a rossz gyermekek a papok legnagyobb méltatlankodására fennhangon dicsérik Istent.

Boldog vagyok, hogy a mai istentiszteletünkön mindnyájan együtt dicsérhetjük azt a megváltó Istent, aki a Krisztus Jézusba befogadott ma mindnyájunkat szent templomába és örök kegyelmébe.

Milyen szép módja a nagyhétre való elindulásunknak az, hogy magunkat is felismerhetjük azok között, akikhez közel jött Krisztus, akiknek az Atya szeretetéről beszélt, és akik csatlakoznak hozzá és elkísérik őt a keresztes és a feltámadás útján. Ámen.

Fordította: Csutak Csabáné

László Dezső

Jézus sír Jeruzsálem felett

Alapige: Lukács 19,41–44
Bibliaolvasás: Lukács 19,29–39

A virágvasárnapi történet három jelenetből áll. Krisztus bevonul Jeruzsálembe, sír a város felett, és megtisztítja a templomot. Köztük az elsőt és az utolsót, a bevonulást és a templom megtisztítását ismerjük a legjobban, ritkán idézzük magunk elé a

középsőt: Jézus sír Jeruzsálem felett. Még a prédikátorok sem szívesen beszélnek róla, súlyos, nehéz ítélet van benne, ítélet nem a pogányok, hanem a szent nép, a szent nép szent városa, magunkra vonatkoztatva: önmagunk, az egyház felett. Pedig ennek a jelenetnek az ismerete nélkül sok mindent nem tudunk megérteni a Krisztus egész művéből és életének utolsó hetéből. Tudom, hogy nehéz szolgálatra vállalkoztam akkor, amikor erről az Igéről akarok ezen a virágvasárnapon szólni, de semmit sem szabad az Igéből elhallgatnunk, ha mégoly nehéz is a magyarázata és a hallgatása.

I.

És mikor közeledett, látván a várost, síra azon.

A Jeruzsálem felé közeledő ember előtt, amikor eléri a várost környékező hegytetőt, a föld egyik legszebb látványa tárul föl: ezüstös fényben ragyog a szent város: Jeruzsálem. Magasan a házak fölé emelkedik a Sion hegyén épült templom. Különös öröm szállta meg, a szent várost látván, azoknak a szívét, akik egy-egy ünnepre messze földről zárandokoltak Jeruzsálembe, hogy bemutassák áldozatukat és megfizessék a templomadót. Amikor megpillantották az eléjük táruló panorámát, boldog örömmel kiáltottak: elértük vándorlásunk célját, itt vagyunk a város küszöbén..

Jézus ilyen örvendező zárandok társaság közepette érkezett meg Jeruzsálem tövébe. Ennek a sokaságnak minden más sokaságnál nagyobb az öröme: nemcsak a szent várost látja, nemcsak az ünnepre készül, hanem Jézust is ünnepelheti, s így része van az egyetlen és páratlan alkalomban: Krisztus engedi, hogy mint királyt ünnepeljék. Mennyi szent vágnak, jövődőlésnek, imádságnak a beteljesülése ez a virágvasárnap: bevonulás: maga Krisztus adja nyilvánvaló jelét annak, hogy ő a megígért Messiás, nincs többé kétség afelől, hogy Isten megtartotta ígését, elküldte a Messiást, aki most már felállítja az országot Izráelben, Izráelnek.

És látván a szent várost, Jézus sírt azon. Jézus az ünneplő, örvendező, boldog sokaságban, az őt ünneplő sokaságban sír. Siratja a várost és a város láttán az egész népét. Milyen különös jelenet ez. Jézus milyen mély ellentétben áll a környezetével. Ahogyan mindig is ellentétben állott. Amikor mindenki szomorkodott, akkor ő vigasztalt, amikor mindenki éhezett, akkor ő kenyeret adott, amikor mindenki félt, akkor ő bátorságot öntött a szívekbe. Amikor mindenki örül, tehet-é ő egyebet, mint hogy sír? Az Írás bizonyossága szerint Jézus kétszer sírt. Egyszer siratta Lázárt, a barátját, amikor a halála hírért vette; másodszor siratta Jeruzsálemet, népe szent városát, egész népét és nemzetét, az egész világot. A két sírás közül az igazi keserves sírás ez az utóbbi volt. Amikor Lázár haláláról értesült, csak könnyekre fakadt; csak kipergett a könnye; nem Lázárt sajnálta, tudta, hogy őt fel fogja támasztani, hanem sajnálta a két nőtestvért, Máriát és Mártát, akik a viszontlátás reménye nélkül gyászolták testvérüket, Lázárt. Ez a Jeruzsálem feletti sírás hangos jajveszékélés, a szív mélyéről feltörő, testet-lelket megrázó fájdalmas zokogás.

Az Írás szerint kétszer sírt Jézus: egyszer a barátja halálán és egyszer Jeruzsálem felett. Soha nem sírt önmaga miatt, saját fájdalmainak a súlya alatt. Milyen különbség van ebben öközötte és közöttünk. Mi mindig csak magunk miatt sírunk és a magunk sorsa felett siránkozunk, kevés bennünk a mások fájdalmában való krisztusi részvétel és kevés bennünk az egyházunk romlása feletti mélységes gyász. Mi csak magunkban és magunknak élünk. Tanuljunk meg Jézustól sírni!

Jézusnak ez a Jeruzsálem feletti hangos zokogása belevilágít az ő lelkébe. Jézus nem érzés nélküli, fölüyesen hűvös lélek; egész bensejében a legmélyebb érzések uralkodnak. Az a tény, hogy ő egy az Atyával, nem menti fel az emberrel való együttérzés mély fájdalmaitól. Sőt éppen azt mutatja meg, hogy az igazi embernek együtt kell éreznie mindenki mással, minél teljesebb egy emberi lélek az isteni kegyelemmel, minél többet ismert meg az Isten szeretetéből, annál nagyobb részvétellel kell a mások fájdalmában és nyomorúságában részt vennie. Az, hogy én a hitemben a magam számára vigasztalást nyertem, nem tehet fölüenyessé, rideggé a másik ember fájdalmával szemben. Isten azért vigasztalt meg engem, hogy viszont én másokat

vigasztalhassak; a mások vigasztalásának az első feltétele pedig az ő nyomorúságának az átérzése, az ő terhei miatt való sírás.

II.

Mi volt az oka annak, hogy Jézus, megpillantván Jeruzsálemet, az örvendező, az öt ünneplő sokaság között keserves sírásra fakadt?

Jézus ezeket mondta sírása közben: Vajha megismerted volna te is, csak a mostani napodon is, amik néked a te békességedre valók, de most elrejtettek a te szemeid előtt. Mert jönnek reád napok, amikor a te ellenségeid tekörültek palánkot építenek és körülvesznek tégedet és mindenfelől megszorítanak téged és a földre tipornak téged és a te fiaidat tebenned, és nem hagynak benned követ kövön, mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét.

Ha ebben a keserves kifakadásban a sírás okát keressük, a legkönnyebben úgy találjuk meg azt, ha szemügyre vesszük, hogy milyen időben álló igealakokat használ benne Jézus. Egyszerre világosan látjuk, hogy Jézus a szent város múltja, jelene és jövője miatt sír.

Vajha megismerted volna te is, amik tenéked a te békességedre valók. Miben áll a szent város múltja? Isten megtartó kegyelmének sorozatos visszautasításából, prófétáinak elhallgattatásából és megöletéséből. Milyen fájdalmas kiáltásban foglalta össze Jézus Jeruzsálem múltját: Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat és megkövezed a te fiadat, akik tehozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akartátok (Lk 13,34). Ez a megállapítás mindent megmond. Erre a múltra, a kegyelem újból és újból való visszautasítására már nem következhetsz másegyéb, mint ítélet. Jeruzsálem, a szent templom körül épült város nem az Istennek és a templomnak élt, hanem Istenből és a templomból élt, abból húzta a legnagyobb hasznot, hogy az egész világ zsidósága a nagy ünnepek alkalmával idezarándokolt, hogy bemutassa méltó tiszteletét. Jeruzsálemnek nem tetszettek azok a próféták, akik a hamis istentisztelet és Jeruzsálemnek a templomból való élése ellen beszéltek. A templom, a kotló alá sietett a világ minden zsidója, de a szent város, a templom tövében élő szent város, lélek szerint sohasem élt a templomon keresztül nyújtott istenti ajándékokkal. Pedig neki kellett volna elsősorban élnie. Ezért mondja Jézus: Vajha megismerted volna te is, legalább te, aki az Isten kegyelmének látható jeléhez közelebb vagy. Hogyan ismerhette volna meg más, innen távolabb élő zsidó és az egész pogány világ, ha még te sem ismerted meg. Egyetlen város sem részesült akkora kegyelemben, mint te, és mégis te utasítottad vissza a legteljesebben a téged kereső megtartó kegyelmet.

Ez a város sohasem ismerte meg az ő meglátogatásának idejét. Hányszor látogatta meg Isten ítélettel és kegyellemmel egyaránt. Sem a szigorú ítélet, sem a megindító kegyelem nem használt semmit.

Ennél a múltnál a jelen sem különb: Vajha csak e mostani napodon is megismerted volna, amik néked békességedre valók. Az Isten igazi kegyelmét még ma, a virágvasárnapi királyi bevonulás napján sem ismerte meg igazán ez a nép. Jézust nem kábítja el a sok pálmaág és virág, ami az útjára hull, a sok ujjongó kiáltás: Hozsánna a Dávid fiának, áldott, aki jött az Úrnak nevében. Messiást ünnepel ez a nép, de nem az igazit, akit az Isten küldött, hanem azt, akit ő maga teremtett magának. Ez az ünneplés csak nagypéntekig tart, amikor kiderült, hogy neki nem kell a bűnért meghaló, a bűntől és haláltól szabadító, a békességet hozó Krisztus. Ez a nép más Messiást várt. Dávidnak azt az utódját, aki beül majd a jeruzsálemi palotába, átveszi a rómaiaktól az uralmat s olyan földi boldogságot hoz, amilyent ez a nép még nem látott. Júdás már felismerte, hogy Jézus nem az, akit az egész nép vár, ez a csalódás vitte arra, hogy legalább harminc ezüstpénzt keressen ezen a rosszul sikerült kalandon; elindul, hogy elérülje a Mestert. Soha ember olyan idegenül nem állt ünneplés közepette, mint Jézus virágvasárnap. Egyedül csak ő érzi, hogy milyen mérhetetlen különbség van a között, amit ő hozott és amit a nép vár tőle. Ő az Isten kegyelmét hozta, a két ősi és igaz ellenség: a bűn és a halál feletti győzelmet, a hitben a teljes földi élet és az örök élet

drága ajándékát. Ezek a kincsek a sokaság előtt nem sokat értek. Ők földi nyomorúságaiktól akartak emberi módon, megtérés és újjászületés nélkül megszabadulni.

A jelenben is beteljesült a múlt legnagyobb bűne: megölte a legfőbb prófétát és tanítót, Krisztust. Most is visszautasította ez a város és ez a nép az Isten egybegyűjtő, megtartó kegyelmét.

Beteljesült rajta az ítélet: most már el is rejtettek az ő szemeik elől Istennek titkai. Aki sorozatosan megveti az Isten kegyelmét, elutasítja magától Isten kereső követeit, az végtére egészen alkalmatlan lesz a kegyelem elfogadására, teljesen érzéketlen lesz az Isten dolgai iránt. Itt ez látszott meg Jeruzsálem arcán. Közötte van Isten Fia, ünnepli, dicséri és magasztalja, de igazán nem ismeri, mert már elrejtetett szemei elől az Isten mélységes titka. A Krisztusról való igazi vélemény a nagypénteki kiáltásban tör fel: feszítsd meg! feszítsd meg!

Az Isten igazi kegyelmének megvetésében eltöltött múlt és az abban kicsúcsosodó jelen után a jövődő már csak az ítélet lehet.

Amit Jézus ebben az Igében előre megjövendölt, az négy évtized múlva tökéletesen bekövetkezett. Kr.u. 70-ben a római vezér, Titus ostromgyűrűvel vette körül a várost, mindenfelől megszorította, földre tiporta nemcsak a várost, hanem minden lakóját; nem hagyott követ kövön. Megsemmisült a templom is.

Miért következett erre a városra ez a szörnyű romlás? Azért, mert nem ismerte meg azokat, amik neki a békességre valók voltak. Ez a maroknyi nép elvakult vezetőktől elvakíthatva föllázadt a hatalmas római birodalom ellen, háborút indított a világ leghatalmasabb hadserege ellen. Beteljesült az Isten szava: aki fegyvert fog, fegyver által esik el. Isten nem csúfoltatik meg; mert amit vet az ember, azt aratádjja is. Ez a meggondolatlan kis nép fegyvert fogott, és fegyver által veszett el; háborút vetett béke helyett, és a háborúban tökéletesen elpusztult, többé nem lehetett ráismerni az egyes utcákra, épületekre sem.

Jézus sír Jeruzsálem felett, mert szerette ezt a várost, annak minden lakóját. Érettük, javukra, békességükre jött a világba. De beteljesedett rajta a jánosi Ige: az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadják be őt. A város múltja: lázadás Isten ellen — jelene: érzéketlenség Isten dolgai iránt — jövője: a szörnyű ítélet. Hogyne sírna Jézus ezen, hiszen mindez fáj neki, mert tudja, hogy másképpen is lehetett volna. Ez a nép elfogadhatta volna a próféták tanítását, felkészülhetett volna az igazi Messiás igazi fogadására, igyekezhetett volna a háború helyett a békére, és akkor nem pusztult volna el.

III.

Vajon mit mond nekünk, mai keresztyéneknek ez a sötét virágvasárnap Ige?

Hiszem, hogy amíg a zsidókról és Jeruzsálemről szólt az Ige, sokan találtak érezték magukat a mai keresztyének közül is.

A Jeruzsálem felett síró Jézus felettünk is sír. Vajon a mi múltunk, eddig eltelt időnk több engedelmességet mutatott-e Isten dolgai iránt, mint amilyent a szent város lakói tanúsítottak? Nem öltünk prófétát sem kővel, sem késsel, de megöltünk magunkban ezer prófétai intést, figyelmeztetést, drága istenti üzenetet. Nem vesszük-é észre magunkon, hogy mialatt el-elmaradozunk a templom rendszeres látogatásától, az Igével való rendszeres életet elhanyagoljuk, egyre érzéketlenebbekké válunk Isten dolgai iránt? Egyre inkább elrejtetnek előlünk is az Isten titkai.

Vajon komolyan elismerjük-e mi, ma virágvasárnapot ünneplő keresztyének Krisztust a magunk Messiásának? Szamárháton közeledik. A samár pedig a békének és a békés népnek a szelíd állata. Ő maga tudatosan ült a samár háttára, mert ezzel is ki akarta fejezni, hogy ő azt hozza, ami népének békességére való. Az Istennel és egymással való megbékülést és nem a háborút szolgálja. Vajon nem kísért-e bennünket is a gondolat, hogy harci paripán ülő, háborút kezdő Krisztus kell nekünk? Igazán a béke oldalán állunk-e minden háborús uszítással szemben a virágvasárnap tömegben? Megelégszünk-e a samárháton, a béke és a nép állatán ülő Krisztussal, aki békét hoz, vagy más, magunk által elképzelt Krisztust várunk? Jézus rajtunk is sír, ha még most,

annyi meglátogatás után sem ismerjük fel, hogy egyedül ő az igazi Krisztus, a békesség fejedelme, az igazi Messiás, és senki más.

A mi megítéltetésünk is elkerülhetetlen. Aki az Isten kegyelmét visszautasítja, az az igazsággal kerül szembe. Jaj pedig nekünk, ha az Isten igazán ítél felettünk. Aki az Isten békességre hívó szavát elutasítja és háborút akar, annak ad is az Isten háborúságot lelkében, környezetében, egész életében egyaránt. Ne gondoljuk, hogy Krisztus evangéliumából hiányzik az ítélet. Még az apostoli hitvallásban is benne van, hogy maga Krisztus fog ítéletet tartani az utolsó virágvasárnapi bevonulás alkalmával, amikor nem számárháton, alázatosan, hanem mennyei fényességben, teljes dicsőségben vonul be a világba onnan felülről, a mennynek teljességéből. Krisztus elfogadása nélkül ezzel az ítélő bíróval megyünk szembe, aki mindazokat, akik a megtérésre hívó kegyelmet elvetették, örökre kiveti választott népe közül. Az ítélet jogos, aki nem a kegyelemnek való meghódolásból, hanem a maga gondolata, a saját igazsága és egyénileg elképzelt Krisztusa szerint él, annak nem lehet más jutalma, mint amit igazság szerint érdemelt: nem ismerte meg, nem ismerte el Krisztust, nélküle élt, pedig élhetett volna vele is, ezért nélküle is marad mindörökké.

Milyen jó, hogy ez előtt az igazságos, minden földit leromboló teljes ítélet előtt, amelynek csak egyik előképe volt Jeruzsálem lerombolása, még egy ítélet végbement. Krisztus nagypénteki elítéltetése a Golgotán! Ez a Krisztusra kimondott ítélet csak rája nézve, az ártatlanra, szentre és igazra nézve volt rettenetes; reánk nézve a legnagyobb kegyelem forrása. Aki hittel tudja elfogadni, mint az igazi Megváltó helyettünk, a mi bűneink büntetése gyanánt való büntetését, az már most bizonyosságot nyer afelől, hogy rá nézve az utolsó ítélet nem lesz halál és gyötrellem, teljes pusztulás, hanem a mindörökre megtartó kegyelem ki nem apadó forrása. Jeruzsálem lerombolása tökéletes volt. Soha többé nem tudták Jeruzsálem szívéét, a szent hajlékot felépíteni, papságát, áldozati rendjét helyreállítani. Egyszer megkezdték a templom újjáépítését, de tűz csapott ki a földből, és senki sem merete tovább folytatni az építést. Krisztus nagypénteki elítéltetését azonban az ő feltámadása követte. Halálból új élet, örök élet támadt. Aki vállalja az igazi Megváltót, a békességet hozó Krisztust, és keresztje alatt Istennel és emberrel megbékül és szívéből minden bosszúvágyat kizár, annak része lesz a húsvéti feltámadás diadalában és az örök élet minden javaiban is.

Utunk mindenképpen az ítélet felé vezet. Ha odavisz a Krisztus helyettünk és érettünk való elítéltetésének a fája alá s vele egygyé leszünk az ő gyalázatában és szégyenében, gyötrelmében és halálában, akkor megszabadulunk a mindent elsőprő utolsó ítélet tüzétől, és a halálból örök életre megyünk át. De ha elkerüljük őt, ha Jeruzsálem példája szerint igazi messiási mivoltában megvetjük, a Krisztus nélkül valók rettenetes utolsó ítéletével kerülünk szembe.

Vajha csak a mostani napunkon is megismertük volna, amik Krisztustól a mi békességünkre valók, és igazán elfogadnánk az ő kegyelmes látogatását. Ámen.

Nagypénteki-nagyszombati prédikációk

Fülöp Ferenc

A kereszt ereje

Alapige: Márk 15,21
Bibliaviasás: Márk 15,20—41

Az az út, melyre a felolvasott Ige mutat, a Golgota felé vezet. Elöl, szakasza élén, a katonai kivégzőosztag parancsnoka. Utánuk egy katona, kezében rúdra erősített tábla, melyre a kereszthalálra ítélt neve és vétké van felírva, majd az elítélt, vállán a keresztfával. Utánuk újra egy sor katona, kétoldalt szintén katonák, s mivel három elítélt van, ugyanaz az alakzat háromszor ismétlődik. A menetet újra egy szakasz katona zárja be.

Majd a sírók, illetve a gúnyolódók nagy tömege, melyet a szenzációra éhes kíváncsiskodók tarkítanak.

A katonaság, mint a rend őre, minden lehetőségre számítva, készenlétbe helyezi fegyvereit.

A halállaftélték egymás után sorba viszik keresztjüket. Közülük az egyik roskadozni kezd, és a katonákon félelem vesz erőt, mert mi lesz, ha meg talál halni az úton és így nem lesz, akin az ítéletet végrehajtsák, holott a parancs végrehajtásáért a parancsnok mindenkor és mindenben személyesen felelős.

A parancsnok kutatva néz körül, de a tömegből nincs jelentkező, aki átvegye és továbbvigye a roskadozó Jézus keresztjét.

És akkor jön a mezőről hazafelé cirénei Simon. Szembe a tömeggel. Valószínű, hogy egész éjszaka szántott és fáradt volt nagyon. Ki akarja kerülni őket, mert neki nincs ideje bámészkodni, csudát látni, de a katonák feltartóztatják: Vedd fel és hozd a Jézus keresztjét! Ökölbe szorul a keze, fellázad a vére, kézzel-lábbal tiltakozik. Arra hivatkozhat, hogy fáradt, és tovább sorakoztatja érveit. Neki haza kell mennie. Vannak elegenden mások ott hátul a tömegben, akiknek semmi dolguk. Vigye akárki, csak neki hagyjanak békét!

De hiába minden ellenkezés. Kényszerítik, és neki engedelmeskedni kell, mert a fegyver a katonák, a hatalom őreinek kezében van.

Mi köze neki az elítélthez, és miért éppen ő vigye azt az átkozott fát, amely megbélyegző, szegényet hozó a hordozójára? Olyasforma érzés viharzik lelkében, mint azoknak, akiket csíkos fegyencruhában először kísérnek végig az utcán.

E jelenet olvasásakor kérdések sokasága rohanja meg a hívő lelket. Igaz, hogy Jézus egész éjszaka gyötrődött a Gecsemáné kertben és nagyon kimerült, lehet, de mégis éppen neki kellene hogy ereje legyen, amikor a másik két elítélt is valószínűleg álmatlanul töltötte az éjszakát és Simonon kívül még annyi sok-sok ember dolgozhatott azon az éjszakán. Miért éppen neki kellett pontosan akkor szembejönnie velük? Véletlenül?

A hit tudja, hogy Isten háztartásában nincsenek véletlenek. A hit látja, hogy Jézus nem testi erőtlensége miatt roskadozik. Mindkettő benne van az Isten tanácssterveiben.

Jézus Simonért, a Simonokért roskadozik!

És Simon Isten akarata szerint még szembe a fájdalmak útján haladó Jézussal, az őt körülvevő katonasággal és a vegyes érzelmű tömeggel. Mert Isten valami jobbat tartogat az ő számára, és Isten ezt a jobbat az ő tudta, kérése, kívánsága nélkül, akarata, tiltakozása ellenére adja át most neki.

Simon szorgalmas, becsületes ember, aki még éjszaka is dolgozik. Gondja van feleségére, gyermekeire, egész családjára. Sokra igyekszik, és emiatt nincs ideje saját lelkével törődni. Isten azonban mást határozott felőle, s ezt a határozatot — különös, de ez így van — még fegyveres erővel is végrehajtja rajta. A durva, erőszakos katonák, a hatalom képviselői: eszközök Isten kezében. Simon átkozódhat, dühönghet,

de a keresztet mégis fel kell vennie. És vinnie és vinnie kell azt, éppen neki, aki nem akar közösségbe jutni a kereszthordozó Krisztussal. Íme, a Krisztust lenéző, a Krisztust gúnyoló katonák erőszakossága által kerül közösségbe vele!

Milyen nagy titok az élet! Annak eseményei sokszor igen fájdalmasan érthetetlenek az emberi szív előtt. Miért van ez? Miért történik ez? Miért éppen így, de miért éppen velem? S e kérdésekre legtöbbször nincsen felelet.

Simon egészen mást akart annál, ami most vele történik, és a katonák célja is egészen más. Az Úr üzenete száll feléjük, felénk: „nem a ti gondolataitok az én gondolataim”. A roskadozó Jézus pedig szelíden néz Simonra, a minden idők Simonjára, az örök emberre.

Hogy a Simon zúgolódásából jut-e személyes szemrehányás Jézus számára is, arról az Írás nem tudósít minket. Könnyen megeshetik, ha az ember a körülményeket és a lelkiállapotot jól átgondolja. Egy bizonyos: a Golgotáig együtt mentek, és ott Simon leteszi a keresztet, hogy Jézusra kerüljön a sor, és hogy minden beteljesedjék. Azt sem tudjuk, hogy Simon ott marad-e, hogy a felállított keresztfa alá álljon, vagy pedig sietve siet úton hagyott ökrei és háza felé, ahol várja a család és a megszokott fekvőhely, hogy fáradalmait kipihenje.

A fontos az, hogy a Golgotán Simonnak nincs tennivalója. Azt minden idők minden Simonja helyett és minden idők Simonjáért elvégzi Krisztus. De a Golgotáig Simonnak el kell mennie! A keresztet vinnie kell a Golgotáig. Keresztkerülőből keresztthordozóvá kell válnia. Nekünk is mindhalálig hordoznunk kell a magunk keresztjét. A keresztyn élet — tanítja Kálvin — a kereszt hordozása. Szép és bátor, öntudatos és emelkedett hordozása.

Jó lesz ezt Simontól megtanulnunk akkor, amikor sötét az ég és zaklatott a szív, amikor sok a megpróbáltatás és elhordozhatatlan az élet; amikor úgy látjuk, hogy minden napunk csupa nagypéntek.

A keresztnek erejét mutatja az is, hogy a cirénei Simon neve fel van jegyezve az Írásban, és valamíg az evangélium prédikáltatik, ismerni fogják a hívők őt. Neve fel van írva abban a könyvben, amelyet a Barány őriz. De nemcsak az övé, hanem a két fiáé: Az Alexanderé és a Rufusé is, valamint a felesége neve is.

Pál apostol a Római levél 16,13-ban arra kéri övéit: „Köszöntsétek Rufust, ki kiválasztott az Úrban, és az ő anyját, aki az enyém is.”

A golgotai út sokszor kelletlen, de mégis Krisztushoz vezet mind a családfőt és feleségét, mind gyermekeit, „hogy üdvözlj mind te, mind a te házad népe”. Ámen.

Nagy András

A halál és a feltámadás keresztisége

. Alapige: Róma 6,3—4

Bibliaolvasás: Róma 6,1—14

Nagypénteket úgy tekintjük, mint Krisztus Urunk vérkeresztiségét. Keresztelő János vízzel keresztelte meg őt, a betániai asszony nárdusolajjal. Előre el volt jegyezve húsvéti Barányak, hogy kiömlő vére keresztvíz legyen a megtérő bűnösök számára. Áldott orcájáról, a szegkek helyéről, átvért oldalából pergett, szivárgott az ártatlan vér. A nagypéntek a bűn bosszúja volt a visszautasításért, az Úr Jézus állhatatosságáért a pusztában. A bűn nem tűri, hogy a világban tiszta és büntelen maradjon valaki, aki embertestben jár, s mert célja a halál, minden hatalmát összeszedve rontott rá nagypénteken az Életre, hogy azt kiirtsa. És látszólag, a történelem tanúsága szerint, elérte célját. Látszólag megölte az Életet. Milyen kilátástalanul kezdődik a keresztyn élet!

Mert téged, atyámfia, erre a kínhalálra jegyzett el a keresztvíz. Te beletartozol abba a gyülekezetbe, abba az eklézsiába, melynek tagjai halálra vannak ítéelve, akiken érvényesül a világ törvénye, akiken betelik az ember szomorú sorsa. Az Úr Jézus önként kiszolgáltatta magát a halál és az enyészet törvényének, pedig minden hatalom

az övé volt, túrta a Sátán gyötrő kísértéseit, ajka leheletével megöhlhette volna a hitlent, de nem törte el még a repedt nádszálat sem, gyilkosai ellen nem kérte mennyei Atyja haragját, vállalta az ember sorsát: a halált, melyre téged, atyámfia, a keresztvíz által eljegyeztek. Úgy jegyeztek el, hogy te nem tudtad. Nem sajnáltak téged olyan úton elindítani, amelyik a te földi életedet a biztos halálba viszi, melyen a te temetésed folyik. Egész életed találó képe a nagypéntek, melynek reggelén kezdődik a kínhalál s alkonyatra temetéssel végződik. A te életed megsiratni való, szájalmas élet volna, ha a te Uradnak, Megváltódnak csak a nagypéntek jutott volna. És mert te csak annyit kaphatsz úgy a mennyei, mint a földi életből, amennyit vele, általa és benne kapsz, nem volna értelme életednek, és akkor az volna írva az evangéliumba, hogy öld meg magadat. Így a halálba keresztelkedni annyi volna, mint a földön a lét helyett a nemléte választani, elsorvadni s magunk körül másokat is sorvadásra, öngyilkosságra készíteni. De azt is mondhatnád: eljegyzés és keresztelés nélkül is a halál fiai vagyunk, miért kell ezt még is állapítani, hisz még fájóbb, még elcsüggesztőbb a halál, ha szünet nélkül rémítgetnek vele? Ki az a Krisztus, aki javamat akarja és a halálba visz? Aki nem örvend, hogy élek — s ki az a felkent Király, akinek nem az erőmre, nem az életemre van szüksége, hanem a halálokat kívánja? Ezt kérdezte a testi, a történeti Izráel is. De a keresztény világ is azt kérdi ma: Miféle egyház az, miféle szeretetközösség az, amelyik eltemeti azt, ami nekem legdrágább, az én féltve őrzött, hízélgéstől meghízott egyéniséget?

Ez a bántó tény éppen az az egyetlen fő vigasztalás, mely életünkben és halálunkban megtart, ha megtudtam, hogy szüleim és keresztiszüleim az Ige egyszerű szolgálójával testvérközösségben engem megkereszteltek, úgy veszem észre, úgy érzem, hogy engemet azon az ösvényen tanítanak járni, amelyiken velem Jézus szembejön. Ő ismer rám előbb, amikor szembetalálkozom vele, azután ráismerem én is, hogy ez a Jézus Krisztus, az én felkent Királyom. Lassan tanulom meg a Szentlélek iskolájában az ő nyelvét. Szavai rejtelmeibe úgy visz be, hogy tükröképeket mutat, melyek eredetije az örökkévalóságban, a mi mennyei hazánkban van. Nem értek mindent a szenvedésről, a halálról — de a feltámadásról, a Bárány vérééről is beszél. De azért egyet világosan látok és érzek: nekem szabad utána mennem, ott lennem, ahol ő. Mindig, mindenütt. Ez a szabadság elkötelez, vissza sem nézhetek, irtóznom kell attól, hogy szemem elől tévesszem őt. Ezért oly nagyon hálás vagyok, ha útjelzőket látok az úton: szüleim bizonyágtételét, egyházam hitvallását, melyek reá és feléje mutatnak. De amikor szenvedni látom őt, úgy megvédném, de nem engedi, féltő szavaimra nem figyel, ha figyel, megdorgál érte és a halálba megy. Nem védi igazát, és jaj! — engem is a halálba visz. Megtagadnám és megtagadom őt, de reám ismernek, idegen, árva lettem, más lettem, nem vagyok az, akinek születtem; a gyarló ingatag Péterekből kemény, szilárd Kéfasok, a Saulokból Pálok lettek, de velem mi lesz? Ki szabadít meg engem a halálnak a testéből? Meghalt bennem, akivel születtem, az ő nyomdokain mássá lettem. Félttem a haláltól, mert nem tudtam, hogy miért kell engem a halálba keresztelni, de az ő halálába keresztel bele a nagypénteken kiomló vér, mely az én félnék, bűnös életemre reácspege, kitisztítja bennem az új embert, ez az én igazi keresztvize, és én örvendek, mert őt a halálba is követhetem, vele mehetek. Szabad vele mennem. Most már tudom.

És ennek a halálnak, mely az én óemberem, az én velem született átkos természetem halála, megvan a temetése is. Az Írásnak igaza kell hogy legyen. Az ég és a föld elmúlnak, de az ő beszédei el nem múlhatnak. Én mehetek az arimátiai sírboltjába is, és a világtörténelem legszomorúbb napjainak szürkületén érzem, hogy csak neki nehéz; én vert úton járok, hogy érettem ment, mert én nem bírtam volna el a nagypénteki ítélet súlyát, helyettem ment, mert nekem kellett volna mennem Poncius Pilátus elé és a két lator közé, engem igazságosan ítélték volna el, érdemem szerint szegeztettek volna a két gonosztevő közé, hogy örök halállal végződjön az a legszomorúbb nap, melyen értem vívta döntő harcát a Sátánnal. Szent Fia sebesülten, holtan maradt a Golgotán miattam!

Miattam! Az a harag nekem szólt, a férgesckének, akit az én Uram saját testével eltakart, hogy ne engem érjen a harag heve. Testvérem, ki mernél-e mozdulni szent árnyéka mögül, tudnád-e vállalni te, amit a te Urad vállalt, meg tudnád őt kímélni attól, ami őt éretted érte?

És a nagyszombatba nyúlik át a te töprengésed, a te bánatod — vele együtt temettettünk a halálba. Neked a nagyszombati sirató marad, mintha a nagypéntek nem érne véget. A félhomály elkezdődött és nem ér véget: nincs nap és éjszaka, sem sötétség, sem világosság, s míg te a sorsod felett esel kétségbe, ő alászáll a poklokra, hogy helyetted, miattad, éretted továbbmenjen, megjárja mindazt, ami reád várt volna. A bűn ellepte az utakat, kárhózzá tette jövődödöt, s a Golgotán a te örökkévalóságodba: az Isten hazájába akar betörni, hogy azt is hatalma alá hajtsa s te ott is a rabja légy. Eltemettével vele együtt, de ő elől megy. Őt éri minden, ami reád várt. Látnod kell, hová vezet az ember élete, a te rabszolgaságod, a fogcsikorgatás hazájába, ahol a lélek is meghal; a tiéd meghalna, ha te mennél elől. Sirasd meg, sirasd meg bűneidet, ó, ember!

Erre is eljegyzett téged a keresztfő. De hát vigasztalás-é ez, nem inkább kétségbeejtő? Hiszen így a bűn győzött, és előnyomulóban van az Isten országa felé. A homály sűrűbb, az enyészet törvényei szerint a testnek meg kell oszolnia, a te vigasztalanságod, végességed mély éjszakába vész. Az az éjszaka sötétebb, mint a többi, és pirkadás előtt legmélyebb az éjszaka, amikor a csillagok is fáradtan fényüket vesztik. De húsvét éjszakája ez!!

Csak te nem pihenhetsz, ott álmatlankodol a szent asszonyok társaságában, gyötör az enyészet, mely még a testét is elveszi annak, aki téged szeretett, akit követtél, akiért lelkesedtél, akit megtagadtál, akit megsirattál, akinek vállára hajtottad fejedet, akiben üdvösséget vártál. És drága neked a teste is, hátha a balsam, kenet, illat megment belőle valamit. Ha kenyérré nézel, az ő teste jut eszedbe, ha italt látsz, az ő vére — inkább étlen pusztulsz és nem eszel, sietsz előbb őt látni. Milyen más vagy, atyámfia, milyen félve mentél utána, s most hogy sietsz — benned is meghalt valaki, aki téged visszatartott az ő követésétől.

De messze van a sír. Jó hamar, korán indulni. És mennek a halálra eljegyzettek, az eltemetett, zajtalan életű követők, csoportokban, szomorúan, mintha az élet utolsó útjain járnának.

Húsvét hajnala van. Izráelben ünnep van, a szabadulás ünnepe. Izráel fiai elvégezték a szent szokásokat már, az ajtófélfák be vannak kenve a bárány vérével, az öldöklő angyal esküje szerint kikerüli Izráel háztáját. Csak az izráelita háztáját, a többi nem felebarát — s mintha Péter, a tanítvány, megbánta volna vallomását, mert felkentek, Messiásnak, Krisztusnak, Isten Fiának mondta a názáretit. A felkent az: Király is, Úr, győzhetetlen erő és hatalom, felségsértés nélkül nem lehet őt bántani. Vajon nem tévedtem? Hát lehet más élet, mint az izráeli élet...?

A pogányok apostola tovább fogalmaz: Van más élet. Mert Izráel élete árnyék, kép, példázat. Van más húsvét, mint az izráeli, testi, ünnepélyes, önfeledt, játékos húsvét, mint a te húsvétod, atyámfia, és ez a húsvét a halálraftéltek örömkialtása: Feltámadott az Úr! Üres a sír, megroppant az enyészet törvénye, a nagypénteki bosszú tüzes, ragyogó, teremtő, dicsőséggé fényesedik, beárnyékolja az arimátiai József sírboltját s felkelti a halottat. A szent, az ő szentje: az Isten Fia, nem láthat rothadást.

Az enyészet világában is virrad, kél a nap, de az a fény már fakó, nem érdekli az enyészeten túl látó asszonyokat és tanítványokat csak a mennyei dicsőség fénye, mely nem vakít, hanem színről színre a valóságban mutatja meg azt, amit és akit érdemes látni, az egyetlen valóságot: a feltámadott Életet. Ez az Atya dicsősége: a nagypénteki harag, a húsvéti alászállott szeretet, mely nagypénteken büntet, húsvétban igazságot szolgáltat — először az ő természet szerint való Fiának —, s ezt az igazságot azoknak is ajándékozza, akik igaz hit által öbelé oltattak. Ez az a dicsőség, mely Fiában dicsőítette meg magát, úgy, hogy Fián állt és áll bosszút a bűn felett, és Fiában szerette és szereti a bűnöst, hogy a halálba előjegyzettek őbenne új életet nyerjenek és a feltámadás reménységéből éljenek. Ez az a dicsőség, melynek fényében ékszerre

válnak, értelmet nyernek Krisztus testén a koronázási jelvények: a töviskorona tényleg királyi korona, ékszer lesz, a nádból való királyi pálca pásztorbottá, a kenet a bűnnek halált, a bűnösnek kegyelmet jelent, a kehelybe a bárány vére csepeg, hogy a halálra szánt, üdvtelen családok ajtófélfáit — a te szíved bejáratát — bekenje s te lásd, hogy ez eljegyzés halálra, temetésre, feltámadásra.

És ez téged elkötelez, ez a húsvéti igazság elkötelez arra az életre, melyre nézve a keresztséget felvetted. Nemcsak kötelez, megengedi néked, szabad neked. Ha akarsz, ha nem, ott vagy, és vajon melyik vagy? Vajon látod-e azt, akiről a tanúk bizonyosságot tettek? A te életed ott kezdődik az üresen maradt sírnál, s ha az arimátiai sírjáig nem látsz még, látsz-e a szívedig? Az nem az arimátiai Józsefé, hanem a tied. Üres-e, készen van-e ez a sír, hogy a te bűneid által megölt istenembert belefektesd, gyengéden, kárptótlásképpen, mert látod, hova vezet a te közönyöd, a te átkos természeted?

Elmész-e húsvét hajnalán a szívedig, kegyelettel siratni, gyászolni, megkenni a drága testet?

A dicsőséges test, a feltámadott Jézus, a te királyod — nem találd az enyészet ágyán. Hangokat hallasz: „nincs itt”, „hová tették az én Uramat?”; emberek futnak, bűnösök, kételkedők, a szeretet előbb ér a sírhoz — de te hallod-e a hangokat, bár egy szót, látsz-e valakit?

Kezdődik a te új életed, a másik élet, a Krisztusban való élet. Nálad nélkül nem kezdődhetik.

Halálra keresztelt, eltemetett testvérem, fordulj meg! A te feltámadott Mestered szólított!

Új életet akar adni, küldeni akar téged, hogy a feltámadásról, a húsvéti örömről bizonyosságot tégy. Ámen.

Nagy László

Ha te vagy a Krisztus...

Alapige: Lukács 23,35—37

Bibliaolvasás: Máté 27,27—37

A golgotai kereszt oltárán a nagy engesztelés áldozatát bemutató Jézus néhány szempillantással előbb már elmondta egyetemes bűnbocsánatért esedező főpapi imádságát: „Atyám! bocsáss meg nekik; mert nem tudják, mit cselekesznek.”

Jézus keresztjét a Golgota hegyén körülveszi a páskaünnepre készülő nép. A mindennapos életfenntartó tevékenységét már befejező emberek sokasága ráérősen várja az idő múlását; ráérősen várja a csillagok feljövételét, hogy a keserű füvekkel elkészített páskabarány-vacsoráját kovásztalan kenyérrel családi hajléka ölén, szerettei körében elfogyaszthassa. A szent ünnepre készülő nép tisztas távolból szemléli a kereszten gyötrődő Jézus haláltusáját, annak a nagy prófétának agóniáját, akit páratlanul gazdag tanításáért és páratlanul gazdag könyörülő szeretetéért megtanult becsülni és szeretni, akit hatalmas cselekedeteiért megtanult félni és tisztelni. A nagy próféta ártatlan szenvedését tiszteletteljes csendben szemléli a nép, és e mély csenddel tiszteleg a haláltusáját vívó nagy próféta előtt, aki minden hozzá forduló szenvedő emberrel szemben megbizonyította az irgalmas szeretet gyógyító cselekedetét.

A szenvedő emberek sokasága, a sokat szenvedett nép, mély együttérzéssel szemléli a szenvedők áldott vigasztalójának és gyógyító orvosának gyötrelmeit. A tudatos szenvedés az ember emberségének alapvető része, és az emberséges emberek emberiségét éppen a szenvedők iránti őszinte megértése és nemes szívű segítőkészsége fejezi ki. A szenvedés „Isten oltó-kése” (Tóth Árpád), mellyel a szenvedő ember szívébe beleülteti a bűntől való megtisztulás és az üdvösség reményiségének gyöngyszemét. Az egyszerű és egyszerűségében tiszta nép előtt nagy megbecsülésben állnak a nagy szenvedők. A szenvedő Jób története tiszteletet parancsol, és mély szánalmat szül. Ugyanilyen tisztelet övezi a gyermekeiért

megszenvedő édesanyákat is. A népnek a becsületes szenvedők iránti részvéte őszinte és tiszta. A Jézus keresztje körül álló nép legnagyobb többsége ezzel az őszinte és tiszta részvétellel szemléli a szenvedő Jézust. A Jézus keresztje körül álló nép soraiban bizonyára jelen vannak azok a galileai férfiak és nők is, akik elkísérték Jézust a jeruzsálemi páskaünnepre, akik a legjobban és legrészletesebben ismerték a nagy próféta hatalmas tanítását, mellyel megszabadította a bűn bilincseiben szenvedő lelkek sokaságát; akik a legközelebből és legközvetlenebbül ismerték a nagy próféta hatalmas cselekedeteit, amikor megszabadította a démonok bilincseiben vergődő lelkeket és meggyógyította a különféle betegségekben szenvedő emberek sokaságát.

A Jézus keresztje körül álló nép soraiban lehetnek azonban más érzelmű és más gondolkodású emberek is. A „feszítsd meg”-et követelő, kiáltozó, felbérelt és felbőszült tömeg képviselői is jelen lehetnek a Koponyák hegyén. Ezek nem a mély együttérzés részvételével szemlélik a haláltusáját vívó Jézust, hanem látványosságnak tekintik a kereszt gyötrelmes tűzében szenvedő gyöttrődéseit.

Az ilyen lelkek csoportjába tartoznak azok a férfiak is, akiket alapigénk főembereknek nevez. A Jézus keresztje körül megjelenő főemberek csoportja nincs sem név szerint, sem Izrael közéletében betöltött állása szerint megnevezve. Ezek a férfiak minden bizonnyal azok a főemberek, akik már kezdet óta rossz szemmel nézték Jézust, akik bántott Jézus népszerűsége, akik állandóan kísértették, akik — főleg Lázár feltámasztása után — mindent elkövettek Jézus teljes megsemmisítése érdekében. Ezek a főemberek talán a nagy tanács tagjai, Izrael népének azok a vezetői, akiknek érdeke keményen összeütközött mindazzal, amit Jézus hirdetett és cselekedett. Ez az alapvető érdekelletét vezette őket a Jézus elleni burkolt személyeskedésre, majd nyílt vádaskodásra és a halálos ítélet kikényszerítésére. Ezek a kétszínű főemberek a Jézus halálos keresztje körül végérvényesen kilépnek inkognitójukból, végérvényesen levetik álarcukat, félreérthetetlenül kimutatják valóságos érzelmeiket és elárulják diabolikus gondolkodásukat.

Ezek a főemberek gúnyolják a keresztben haldokló Jézust! Ezek a főemberek kicsúfolják a haláltusáját vívó Jézust. Gúnyos csúfolódásuk, csúfolódó gúnyolódásuk közben orrukat fintorgatják. Az orr fintorgatása a lenézés, a megvetés, a becsmérlés és a lebecsülés jele. Az orr fintorgatása, amiről alapigénkben tulajdonképpen szó van, olyan jelképes szótalan beszéd, melyet mindenki megért, melyet felsőbbrendűsége tudatában szokott alkalmazni a kicsinyes és törpe lelkű, az alattomos és aljas szándékú lelkek csoportja. Az orr fintorgatása kimondottan a rosszindulatú, a beképzelt és büszke emberek magatartása. Jézus így sohasem cselekedett senkivel sem. Jézus soha senkit — még a legkisebbet, még a legügyefogyottabbat — sem gúnyolta ki. Figyelemre méltó, hogy Jézus éppen a „ne ölj” parancsolat összefüggésében ítélte el az alacsony gondolkodású sötét lelkek csúfolódásának bűnét. „Hallottátok, hogy megmondattok a régieknek: Ne ölj, mert aki öl, méltó az ítéletre. Én pedig azt mondom néktek, hogy minden aki azt mondja az ő atyjafiának: Ráka, méltó a főtörvényszékre; aki pedig azt mondja: Bolond, méltó a gyehenna tűzére” (Mt 5,22). A ráka szó jelentése: balga, esztelen. A ráka és a bolond szavak a Jézus korában közismert és általánosan használt gúnyszavak, olyan gúnyszavak, melyekkel szitkozódni is lehet. Jézus a gúnyolódást és a csúfolódást vértelen ölésnek tartja. Gúnyolódással és csúfolódással halálba lehet kergetni embereket. Gúnyolódó szavakkal és csúfolódó jelképes mondatokkal lassan, de biztosan meg lehet ölni ártatlan lelkeket. Az orr fintorgatása is lassú méregként ható, lassú lelki halált okozó jelképes cselekedet.

A csúfolódó főembereknek társai is adódnak azoknak a római katonáknak a személyében, akik a halálra ítélt Jézust a katonai őrszobában előzetesen már kigúnyolták és megcsúfolták, amikor színlelt királlyá koronázó jelenet közepette bíborpalástot terítettek megkorbácsolt vállára, töviskoronát helyeztek fejére, királyi jogként nádszálat adtak a kezébe, s miközben térdhajlások közepette úgy tettek, mintha hódolnának előtte, szembeköpdösték és a nádszálat széttörték fején (Mt 27,28—31). Most ecetet kínálnak a keresztben haláltusáját vívó Jézusnak. Az ecet

kínálásának csúfolódó cselekménye által ismételtén kifejezik a Jézus iránti megvetésüket, lenézésüket és kárörömüket. A haldokló Jézusnak minden biztonnyal az Úr szenvedő szolgája zoltárának szavai jutnak az eszébe: „Szabadíts meg engemet, ó Isten, mert a vizek lelkemig hatottak ... feneketlen örvénybe jutottam és az áradat elborít engem ... és szomjúságomban ecettel itatnak engem” (Zsolt 69,1—2,22a).

A keresztre feszített Jézus isteni erejével türelmesen elhordozza a megalázó csúfolódásokat, mert e lélekrontó gúnyolódások, e lélekölő csúfolódások elszenvéde is hozzátartozik önmaga megalázásához és megüresítéséhez, mert a kicsinyes és aljas csúfolódó cselekmények elviselése is hozzátartozik a szenvedő Messiás áldozatához, megváltó művéhez. A keresztre feszített Jézus éppen olyan szótalan fennköltséggel, éppen olyan méltóságos hallgatással hordozza el a csúfolódásokat, mint előzetes megcsúfolását és kigúnyolását. Jézus egyetlen megjegyzéssel sem kíséri a csúfolódó főemberek és római katonák csúfolódó cselekményeit és megalázó, gunyoros szavait. Jézus a kereszti szenvedésének ebben az órájában egészen Istenre, egészen mennyei Atyjára tekint. Jézus a kereszti szenvedésének ebben a gyötrelmes órájában az Úr szenvedő szolgájaként, szenvedő Messiásként, a haragvó szent Isten kiengesztelésének művét hivatott végbevinni. Jézus a kereszten szenvedő Messiás, a halálra felkent Krisztus. A Megváltó.

Ez az a döntő szempont, amelyből a csúfolódó főemberek képtelenek megérteni Jézust, Jézus személyét és küldetését. Jézusnál az első pillanattól az utolsó pillanatig a legfontosabb a bűnre rettentően haragvó Isten kiengesztelése; a célok célja Isten megbékéltetése. Isten kiengesztelése csak a Messiás-Krisztus helyettes áldozata árán lehetséges. Izráel főemberei azonban más síkban gondolkodnak. Izráel főemberei nem akarnak a szenvedő Messiásról tudni. Nekik olyan győzelmes Messiás kell, aki mennyei angyalok legyőzhetetlen armádiájának élén jön, aki néhány szempillantás alatt a szegény Izráelt az egész lakott föld leggazdagabb országává teszi.

A főemberek a keresztre feszített Jézus személyében a szenvedő Messiás gondolatát csúfolják ki és utasítják vissza. Amikor Izráel főemberei a szenvedő Messiást gúnyolják, akkor tulajdonképpen a megváltó Istent csúfolják, aki örök tanácsvezgése szerint a világ megváltása érdekében a szenvedő Messiás helyettes elégtételét várja és kívánja. Ezért a megváltás művét önkéntes szeretetéből megvalósító Jézus számára az egyetlen út a szenvedés, még akkor is, ha Izráel főembereinek és az általuk félrevezetett sokaságnak ez a megoldás a legteljesebb ellenszenvét és ellentmondását váltja is ki. De Jézusnak — Isten választott Krisztusának — épp az emberek Istentellenes pártütése miatt kell a helyettes elégtétel kereszthalálát elszenvednie. Jézusnak — Isten választott Krisztusának — éppen a bűnös ember ellenállása miatt kell életét áldoznia. Jézus az Isten ellen lázadó és Isten szeretetének ellenálló ember helyett az az egyetlen igaz ember, aki az Isten iránti engedelmség útján halad egészen a kereszti haláláig.

A csúfolódó főemberek, osztozva Izráel vallásos közgondolkodásában, éppen gúnyolódásuk által még a haldokló Jézustól is Messiás voltak a megbizonyítást várják és igénylik. A maguk elképzelése és elvárása szerinti megvalósítását sürgetik. A csúfolódó főemberek, amikor elismerik azt, hogy Jézus másokat megszabadított, ugyanakkor semmiképpen sem tudnak belenyugodni abba, hogy Jézus önmaga megszabadítása érdekében semmit sem hajlandó cselekedni. Izráel főemberei még a kereszti óráját sem tartják túl későnek arra, hogy Jézust a gúnyolódás, a csúfolódás eszközével provokálják és a maguk vélt igazának vonalán mennyei erejében, isteni hatalmában mozgósítsák. Izráel főemberei még a kereszti óráját sem tartják túl későnek arra, hogy Jézust észre térítsék és a maguk pártjára vonják, saját érdekeik képviselőjére nyerjék meg. Ha valóban ő Isten választott Krisztusa — vélik a főemberek —, akkor szabadítsa ki magát a csúfos helyzetből, szálljon le a keresztről, bizonyítsa be világ feletti mennyei hatalmát, és akkor készségesen oldalára állnak. Izráel csúfolódó főemberei azt várják és azt igénylik, hogy Jézus biztos bizonyosságát szolgáltatassa választott Messiás mivoltának. E bizonyításnak, szerintük, még mindig van lehetősége: szabadítsa meg magát Jézus a kereszti gyötrelmetől és halálától.

Izrael főemberei egészen tárgyilagosan emlékeznek Jézus számtalan gyógyítására, számtalan válságos helyzetbe került ember megszabadítására. De ez számukra nem elég bizonyíték, bár nyilvánvalóan a messiási kor elközelítését jelenti az, hogy „a vakok zemeik világát veszik, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak, a siketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek az evangélium prédikáltatik” (Lk 7,22). Izrael főemberei azonban másra, többre várnak. Izrael főemberei semmiképpen sem tudják, semmiként sem akarják megérteni és elfogadni a nagy célt: a haragvó Isten kiengesztelésének és így a világ megváltásának nagy célját. Izrael főemberei megállnak a félúton, és semmiként sem akarnak végigmenni Jézussal a fájdalmak útján, semmiként sem akarják elfogadni a kereszt szenvedésének elkerülhetetlen óráját. Mindaddig nem hajlandók Jézust igaz és igazi Krisztusnak elismerni, amíg nem adja választott voltának bizonyosságát és bizonyítékát.

Míg Izrael gúnyolódó főemberei Jézushoz, Isten választott Krisztusához intézik csúfolódó beszédüket, addig a csúfolódó római katonák Jézust a zsidók királyaként gúnyolják. Ha te vagy a zsidók királya — mondják —, szabadítsd meg magad. A római katonák bizonyára hallották a Jézus csodatetteiről keringő híreket, és ezért nem tudják megérteni Jézusnak azt az ellenállás nélküli engedelmességét, mellyel kiszolgáltatta magát ellenségeinek. Ha ez a Jézus valóban a zsidók királya — vélik a katonák —, akkor bizonyára komoly hadsereggel rendelkezik, akkor minden bizonnyal megjelennek követői, akik túsokat hoznak és haladéktalanul megkezdik a tárgyalásokat szabadlábba helyezése érdekében. A csúfolódó római katonák nyilvánvalóan nem ismerik Izrael népének vallását és történelmét. Nem ismerik a szent Íratokat. Nem ismerik Istennek a szent Íratokban foglalt ígéreteit és a próféták jövendöléseit Izrael megváltásáról. Ezek a római katonák a főpapok és más főemberek félrevezetésének áldozatai, akik hajlandók készpénznek venni a főpapok és főemberek koholmányait Jézus földi királyságáról. Ezek a csúfolódók képtelenek megérteni a szenvedő Messiásról szóló prófétai jövendöléseket és ígéreteket. A római katonák pogány vallása, a sok istenségbe vetett hit képtelenné teszi őket a féltőn szerető Isten szuverén akaratának és kegyelmes döntésének a megismerésére.

De kérdezzük most mi is, a zsidó főemberekkel és a római katonákkal együtt, Jézus valóban miért nem szabadítja meg magát a kereszt átkozott halálától és miért nem tartja meg saját életét? Ha Jézus valóban számtalan embert megtartott és megszabadított, márpedig Jézus valóban számtalan embert megtartott és megszabadított, akkor miért nem tartja meg önmagát és miért nem szabadítja meg magát? Vajon az a néhány szeg tartja őt a kereszten? Vajon az a néhány szeg az, ami teljességgel képes megbénítani azt a Jézust, aki a tengernek és a szeleknek is parancsol? Vajon az a néhány szeg képes őt mozdulatlanúságra kárhóztatva úgy a kereszthez rögzíteni, hogy képtelen legyen a szabadulásra az, aki meggyógyította a poklosokat, lecsendesítette az eszelősöket, aki csodát tett a kenyérrrel és borral? Vajon az a néhány szeg gátolja meg élete megtartásában azt a Jézust, akire képtelenek voltak kezét emelni (Jn 7,30), s aki mielőtt mézárszékre vitetett bárányként, az Úr szenvedő Krisztusaként szabadon és önként adta át önmagát ellenségeinek, a kárhóztató főpapoknak?

Mi tartja hát ellenállás és tiltakozás nélkül Jézust a kereszten? Annak a Jézusnak, aki „egyebeket megtartott”, nem szabad megtartania tulajdon életét. Annak a Jézusnak, aki számtalan embert megszabadított, nem szabad magát megszabadítania a kereszt gyötrelmétől, a kereszt átkozott halálától. Jézust nem az a pár poroszló és az a néhány szeg tartja a kereszten, hanem a mennyei Atyja iránti hűség és az Atya, Fiú, Szentlélek közösségében az ember megváltása érdekében megkötött kegyelmi szövetség iránti hűség. Jézust nem az a néhány poroszló és az a néhány szeg tartja a kereszten, hanem az Ádám árva maradékai iránt táplált könyörülő szeretete. Az irántunk táplált irgalmas mennyei szeretete tartja Jézust a kereszten. Jézus így fogadja irgalmazó szeretetébe a világ minden népeit. Jézus nem ideig-óráig akar néhány embert megszabadítani, hanem a teljesség igényével minden embert meg akar váltani. Jézus a teljesség igényével minden embert örökre meg akar szabadítani. Jézus a

teljesség igényével minden embert meg akar szabadítani, és nem csupán néhány nagyobb vagy kisebb betegségből, hanem teljességgel és tökéletesen, véglegesen és örökké. Mindnyájunk érdekében, az újabb és újabb nemzedékek tökéletes és örök megszabadítása érdekében nem tartja meg Jézus saját életét, nem szabadítja meg önmagát a keresztt átkozott halálától. Égi hűségével, mennyei szeretetével, istensége erejével vállalja és hordozza értünk, helyettünk és miattunk a keresztt kínos halálát, hogy ne legyen többé semmi kárhoztatása azoknak, akik a Krisztus Jézusban vannak (Róm 8,1), hogy ne legyen nekünk se többé soha semmi kárhoztatásunk. Ámen.

Húsvéti prédikációk

Jolande Boinnard

A húsvét jelei

Alapige: Márk 16,9—20

Bibliaviasás: 2Mózes 14,10—12; 21,23;
27,30

Ha most arra kérnélek benneteket, hogy mondjátok el a húsvét történetét, akkor a ti elbeszélésetek bizonyára kissé másképpen hangzana, mint a Márké. Én úgy képzelem el, hogy ti örömről és vidámságról, lelkesedésről és ujjongásról áradoznátok.

A mai ünnepre gondolva, lehet, hogy az utóbbi napokban örvendeztetek. Többé-kevésbé egy csodára, az alagút végére vagy valamilyen nehézség megoldására vártatok. Gyakran sokat várunk egy-egy ünneptől. És ha az úgy telt el, hogy mintegy varázslat által nem forradalmasította életünket, akkor bekövetkezik a csalódás, akkor bekövetkezik a kiábrándulás. Ez annál súlyosabb számunkra, mivel be nem vallható módon kissé szégyenkezünk azért, mert átadtuk magunkat álmainknak. Több olyan személyt ismerek, akiknek azért van rossz emléküik az első úrvacsorájukról vagy konfirmációjukról, mert az nem rendezte át egészen életüket.

E csalódás után vajon a hitetlenség karjai közé vetették volna magukat? Természetesen nem. Nem nagyon szokásunk hitetlenséggel gyanúsítani a Jézus tanítványait. De hallottatok: Márk evangélistának nincs ilyenfajta aggodalmaskodása.

Szerencsénkre!

Szerencsénkre, mert úgy képzelem el, bocsássatok meg, ha tévedek, hogy miként az apostolokat, úgy titeket is elfog a feltámadásban való kételkedés, vagy egészen egyszerűen csak elkerülitek, hogy közelebből foglalkozzatok e kérdéssel. Hogyan is mondjam? Az évszázadok folyamán egy kissé hozzászoktunk ez ünnephez. Lehet, hogy kissé el is laposítottuk. Mégis, ha komolyan vesszük, akkor a húsvét valóban egy olyan felforgató esemény, melyet nehéz elfogadni, különösen akkor, ha kínos, fájdalmas vagy felháborító helyzetben vagytok; ha gyász, baleset, válás jut osztályrészetekül. Miként is lehetne elképzelni a feltámadást, mikor szívünk megpróbáltatások között vergődik?

Milyen jó, hogy itt vannak Jézus tanítványai, akiknek szíve megpróbáltatások súlya alatt szenved. Minden hallatlanul gyorsan tűnt tova: íme, nyolc nappal ezelőtt tömeg és vidámság vette körül őket, örömben, lelkesedésükben és hitükben kiáltoztak. És kikiáltották királyuknak.

És íme, három nappal ezelőtt, egy képmutató per végén megölték mesterüket, ugyanazt, akit pár nappal előbb királynak kiáltottak ki.

A tanítványok most sok hatása alatt vannak. A tanítványok most súlyos sorscsapás alatt vannak.

Szívük próbatétel és gyász, könny és csalódás alatt szenved. Világuk összeomlott. Haragszanak. Lázadoznak. Nem szívesen beszélnek most a páska ünnepéről, Isten csodáiról, a Vörös-tengeren való átkelésről, a fogságból megszabadított népről: úgy látszik, Isten megalázta őket. És mi megértjük őket. Úgy látszik, hogy ők most ahhoz az Izrael népéhez hasonlítanak, melyet az egyiptomi hadsereg üldöz és a tengerhez szorít; így gyötrelmek és reménytelenség közepette a halál néz szembe velük.

A páskaünnep öröme, vidámsága és lelkesedése a másoké! Az övék a könny és a keserűség.

A régi világ nem tűnt el, nem adta át helyét egy teljesen új világ megszületésének. Kétségtelen, hogy a halál most győzetett le először, de a halál még nem mondta ki az utolsó szót, sem a szenvedés, sem a csalódás, sem a gonosz, melyet elszenvednek, vagy amelyet elkövetnek. De a hitetlenség sem: Jézus háromszor mutatja meg magát barátainak, és mind a három esetben kételkedéssel találkozik.

Ó, ha Isten megkérdezte volna véleményünket, akkor minden egészen másként történt volna! Akkor véget ért volna a kétely, a próba, a betegség, az elkülönülés, és éljen az öröm! Egy új vízfőzőn mindent elsöpört volna, és az emberiség most teljes ártatlanságban gyönyörködne.

De Isten a feltámadást más eszme szerint vitte végbe. Az élet nem söpri el a halált, hanem a halál kellős közepében fakad fel. A győzelem nem tünteti el a veszteséget, hanem annak kellős közepében születik meg. Az erő nem pusztítja el a gyengeséget, hanem az magából a gyengeségből buzog fel.

A feltámadt Jézus azt hirdeti az övéinek, hogy ezentúl nem kell többé félniük sem a kígyóktól, sem a démonoktól. De ne higgyék, hogy minden nehézség elhárult a fejük fölül. És ne higgyük mi sem, hogy minden nehézség elhárult a fejünk fölül. Bizonyos körök azonban azt gondolják, hogy ha mi igazi hívők vagyunk, akkor Isten megkímél minden szerencsétlenségtől, minden betegségtől, minden szenvedéstől. Mekkora tévedés! Az igazság az, hogy Isten éppen azt az erőt fogja megadni számunkra, mellyel áthaladhatunk minden szerencsétlenségen, minden betegségen és minden szenvedésen. Az igazság az, hogy Isten barátsága és hűsége körülvesz bennünket mindazokban a nehézségekben, melyeket el kell viselnünk.

Nekem ezzel kapcsolatosan tapasztalataim vannak; úgy gondolom, nektek is. Isten barátait jelek veszik körül. E jelek közül az első Isten hűséges és figyelmes jelenléte hétköznapijainkban. És még mennyi de mennyi más jellel találkozunk. Így például egy konfliktus utáni kibékülés, a felajánlott és a megnyert bocsánat, az a figyelem, mely meghallgat és kivezet magányomból, de ilyen jel az a barátom is, aki annyira bízik bennem, hogy a vállamon sírja el bánatát, és ilyen a szolidaritás, az összetartás akkor, amikor úgy látszik, hogy a bizalom örökre megszűnt. De ilyen jel néha egy hallatlan és megmagyarázhatatlan gyógyulás is, vagy nagyon gyakran a betegség ideje alatt nyert erő, vagy egy olyan öröm, amiről addig semmit sem tudtunk, még akkor sem, ha az életünk egy rózsakert lett volna. De ilyen jel a szeretet is, mely éppen azért mélyül el és erősödik meg, mert minden irányból fenyegetik.

Minden esetben a feltámadás ereje működik, amikor nem ernyesztitek el karotokat az igazságtalanság súlya alatt. A feltámadás ereje tapintatosan és csendesesen, de semmi mással össze nem hasonlítható erővel működik. Tudjátok-e, hogy mit akar jelképezni a húsvéti tojástörés? A tojás az élet jelképe. De ez az élet rejtőzködik és nem ragyog a tekintetek előtt! A feltámadás nem hasonlítható egy nagy látványosságot nyújtó filmhez. Apró jelek által és titokban működik. Hol egy igazságos áron eladott csomag kávé alatt rejtőzik, hol egy elküldött levelezőlapon szólal meg, hol egy istentiszteleti énekben csendül fel.

Isten ereje munkálkodik. Nem halljátok suttogó hangjait? De ez a suttogás egy folyó ellenállhatatlan erejévé növekszik, és sokkal hatalmasabb, mint egy katasztrófa, mint egy hallatlan eset; ez a suttogás a mi hétköznapijainkban szeretetté változik, és sikertelenségünk sikerré lényegül át. Ezek a húsvéti jelek nem tesznek bennünket angyalokká, de minket, törekeny és gyenge embereket Isten erejével erősítenek meg.

Remegve, de bátran folytathatjuk életünket.

Mert feltámadott! Ámen.

Fordította: Nagy László

Csiha Kálmán

Jairus leánya

Alapige: Márk 5,41—42

Bibliaolvasás: Márk 5,21—40

Most, Krisztus Urunk feltámadásának ünnepén az Ige nem az ő feltámadásáról szól, hanem arról beszél, hogy miként támasztott fel másokat.

Olyan Megváltónk van nekünk, aki nemcsak önmagáért és magának támadt fel. Olyan Megváltónk van nekünk, aki azért járta meg a halált és azért támadt fel

harmadnapon, hogy feltámasszon másokat is, hogy megfogja a te kezedet, hogy megfogja minden szerettünk kezét és nekünk is örök életet adjon.

Az Ige azzal kezdődik, hogy Jézus megérkezik arra a partra, ahol Jairusnak, a zsinagóga fejének haldoklik a gyermeke. A partra, ahol annyi gond és baj, ahol annyi bánat és félelem van. Egyszerre elterjed a hír: Itt van Jézus. Viszik hozzá a beteget, Jézus felé vonszolják magukat a bénák, és jönnek könnyes szemű asszonyok, fájó szívű férfiak, és tolong a falu népe Jézus elé.

Megérkezett Jézus a partra.

Húsvétkor mi is megérzünk ebből valamit.

Megérkezik Jézus a partra, és a mi partunkon, ahol a hétköznapokban annyi szomorúság és gond, annyi baj és bánat, annyi küzdelem és bűn lakozik, ilyenkor előnti szívünket valami boldog melegség és igazán érezzük, hogy itt van, hogy megérkezett Jézus a partra. Úgy jó, ha Jézus nemcsak az ünnep partjaira, hanem szívünk partjára érkezik. Úgy jó, ha nemcsak a naptárban van piros betűvel megjelölve a húsvét ünnepe, hanem szívünkben a hétköznapokon is piros betűvel van feltüntetve, mert a hétköznapokon is ott van Jézus életünk partján, csak egyszer már valóban észre kell vennünk és el kell indulnunk feléje.

Jairus észrevette, mert egyetlen kisleánya beteg volt. Mennyit járhatott orvoshoz, mennyi gyógyszert próbálhatott beszerezni. Azért járt-kelt mindenkihez és mindenfelé, hogy meggyógyuljon a gyermek, de hasztalan. A kislány már halálán volt. Akkor érkezett hozzá a hír, hogy itt van Jézus. Van még valaki, aki segíthet. Elindult Jézus felé. A parton leborult eléje és úgy mondta: Uram, az én kislányom halálán van, jer, vesd reá a kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen.

Milyen jó volt Jairusnak, hogy ott volt Jézus. Milyen jó volt, hogy valakinek el lehetett mondani; baj van otthon, Uram, jöjj és segíts: vesd reá a kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen.

Milyen jó, hogy van Megváltónk, akihez mindig el lehet menni, akkor is, amikor beteg a gyermek, akkor is, amikor baj van az életünkben, akkor is, amikor beteg a szívünk, akkor is, amikor úgy érezzük, hogy itt belül bennünk is haldoklik az igazi szép élet, amit rendelt nekünk az Úr Isten. Milyen jó, hogy el lehet menni hozzá, hogy le lehet borulni előtte és el lehet mondani: Uram, az én boldogságom halálán van! Uram, az én családi életemben baj van! Uram, akit szeretek, az beteg! Uram, a szívem tisztasága haldoklik, gyere, vesd reá a kezedet, tedd kezedet a szívemre, hogy meggyógyuljon és éljen! Tedd kezedet a lelkemre, hogy békesség legyen ott belül! Tedd kezedet az életemre, hogy legyen mennyei bocsánat benne! Tedd kezedet szeretteimre, hogy meggyógyuljanak! Uram, téged várlak! Jöjj és segíts!

Milyen jó volt Jairusnak, hogy volt akihez mennie.

Milyen jó neked is, hogy van, kihez elmenj, hogy van feltámadott Krisztusunk, akihez elmehetsz, amikor megállsz a sírok mellett és azt mondhatod: Uram, én már nem tudom megsimogatni azt, aki elment, de cselekedd meg, hogy nálad megérezze örökkévaló szeretetedet.

Milyen jó, hogy van valakid, akihez elmehetsz és azt mondhatod: Uram, én nem tudom, hogy lehet megmenteni azt, akit szeretek, mert beteg a teste, mert beteg a lelke, de neked minden felett hatalmad van, tedd reá a kezedet a szívére, hogy visszatérjen hozzád, hogy visszatérjen hozzám, hogy visszatérjen az egészsége, hogy egyaránt meggyógyuljon a teste és a lelke. Tedd, hogy újra éljen!

Ebben a történetben azt üzeni nekünk Isten, hogy Jézus meghallgat minket.

Megígéri Jairusnak, hogy elmegy hozzá. De ott a faluban sokan voltak. Eljött hozzá egy beteg asszony is, aki 12 év óta gyengélkedett. Megérintette Jézust, és azonnal meggyógyult. Akkor Jézus hátrafordult és azt kérdezte: kicsoda érintett meg engemet? Az odajött eléje; és elmondta neki az egész életét. Telt-múlt az idő. Mindenkinek szüksége volt Jézusra, és mindenki kért valamit tőle. Teljesen összeszorította a sokaság. Mozogni sem lehetett. És telt-múlt az idő. Jairus torkát szorongathatta a félelem, vajon mi lesz, ha elkésik Jézus.

Vajon nem késik-é el Jézus?

Hisz ezt is meggyógyította, már azt is meggyógyította, de otthon haldoklik a gyermek. És valóban jöttek is a hírnökök és jelentették: A leánykád meghalt, ne fáraszd tovább a Mestert.

Vajon elkésik-é Jézus? A mi életünkben is vajon előfordult az, hogy mi kértük, kértük Istent, és az Úr késedelmeskedett és nem segített? Hát lehet-é az, hogy megígéri, hogy meghallgat bennünket, és aztán végleg elkésik? A hitetlen emberi szívből, a vergődő, aggódó emberi szívből felmerül sokszor a kérdés: Vajon elkésheet-e az Isten? Beteg vagyok, és nem segít rajtam? Valakiért imádkoztam, és nem hallgatott meg engem?

Elkésik Isten az életemből?

Jézus látja ezt a kételyt a Jairus szemében. Jézus hallja a követek szavát, ahogy mondják: Leánykád meghalt, mit fárasztod tovább a Mestert?

Talán szánakozva mondhatták: Szegény Jairus, hát látod, még Jézus sem tud segíteni rajtad.

Talán gúnyolódva mondták: Leánykád meghalt; hát azt hitted, hogy segít Jézus rajtad, éppen rajtad, a bűnös Jairuson? Lehet, hogy a hitelenség győzelmének tudatában azt mondták: Leánykád meghalt, és te, szegény Jairus, Jézusban bíztál! Látod, hogy nincs semmi ereje sem? Jézus látja, hogy mi megy végbe a Jairus szívében.

Jézus látja, hogy mi megy végbe a mi szívéinkben is. Mert a mi szívéinkhöz is sokszor jönnek a hírnökök. Jön a hitelenség és mondja: ne imádkozz tovább, nem hallgat meg már téged Isten! Sokszor jön a mi szívéinkhöz is a gúny és mondja: azt hitted, hogy boldog leszel? Nem segít terajtd Jézus!

Sokszor jön a mi életünkhöz, a mi szívéinkhöz is a szomorúság és mondja: Véged van, szegény Jairus, végleg eltűnt már a te örömed.

De Jézus látja Jairus szívet, és Jézus látja a mi szívéinket is. Ránéz Jairusra, és úgy mondja neki: Ne félj, csak higgy!

Nekünk is ezt mondja: Ne félj, csak higgy! Még a legnehezebb napokban is! Jairus ránéz Jézusra, és elindulnak a háza felé. Jairus nem tudja, hogy a következőkben mi fog történni. Jairus csak azt tudja, hogy emberileg már mindennek vége, hogy az orvos e beteg, majd meghalt gyermekem már nem segíthet, hogy itt már vége van az emberi tudománynak. De Jairus azt is tudja, hogy van valaki más az emberi tudomány felett és ez a más valaki azt mondta neki: Ne félj, csak higgy!

És Jairus elindul Jézussal hazafelé. Ez az út Jairus hitének a próbája.

Mert ez a hit!

Nem az a hit, hogy boldog ünnepeken egészségesen részt veszünk egy szép istentiszteleten, utána hazamegyünk a szépen megterített asztal mellé. Nem ez a hit próbája. Ez a hit boldog oázisa, szép pihenője. A hitnek a próbája az, amikor nincs egészség, nincs szépen terített asztal, amikor nincs boldogság, amikor emberileg minden összetörik és úgy látod, hogy vége van az örömödnek, vége van az egészségednek, de akkor szívedbe beleszól Jézus: Ne félj, csak higgy! És te ránézel, s bár tudod, hogy emberileg mindennek vége van, de Isten még mindig segíthet, és nem félsz, hanem Jézusra nézel, benne hiszel és úgy ménsz vele együtt az úton.

Meg kellett járnia Jairusnak ezt az utat, mert csak így nyerhet igazi, boldog hitet.

Meg kell járnunk nekünk is ezt az utat. Sokszor könnyeket hullatva, sokszor félig hitetlenül, sokszor úgy, mint az a bibliai szülő mondta: Hiszek, Uram, légy segítségül az én hitelenségemnek. Megfogva Jézus kezét, nekünk is meg kell járnunk ezt az utat. Rá kell néznünk és meg kell próbálnunk nem félni, csak hinni benne, hogy ő tud segíteni, ő nem késik el, ő segít mirajtunk!

Aztán megérkeznek a Jairus házához. „És méne a zsinagóga fejének házához, és látá a zűrzavart, a sok szánakozót és jajgatót.”

Ha a lélek fülével tudnánk hallgatni, amikor elmegyünk egy-egy szív mellett, mi is ezt hallanánk, mert sok-sok emberi szív olyan, mint amilyen a Jairus háza volt akkor: csupa zűrzavar és szánakozás, siránkozás és jajgatás. Mint ahogy Jairus házában ott feküdt az ő kedves halottja a belső szobában, az emberi szív belső szobájában is ott

feküsznek halottaink: bánatok, gondok, csalódások, fájdalmak és reménytelenségek, de azok a halottak is, akiket eltemettünk, és akiket a szívünk belső kamrájában őrzünk.

Jézus odaérkezik a Jairus házához. Hallja a zűrzavart, a siránkozást, a jajgatást, a fájdalom és a tanácstalanság hangját.

Jézus odaérkezik a te szívedhez is, és hallja belőle a zűrzavart, a bánatot, a könnyet, tanácstalanságot, és belép oda, mint ahogy belépett Jairus házába is, ahol csendet intett és azt mondta: Mit zavarogtok és sírtok? A leányka nem halt meg, csak alszik.

Neked is ezt mondja: akit szerettél, az nem halt meg, az csak elaludt, de felébresztetem odaát őt.

Ne legyen a szívedben zűrzavar, tanácstalanság, sírás és jajgatás, mert nem halt meg, hanem csak alszik.

A te régi, tiszta életed, amit megálmodtál valamikor magadnak, és amit Isten neked akart adni, amit te elvesztettél, amit megölt az élet és tönkretett a bűn és az idegesség, amit meggyilkolt a Sátán, a te régi szép tiszta megálmodott életed, a te örököd nem halt meg, hanem csak alszik.

Jön Jézus. Nyitogattja szíved ajtaját, hogy belépjen és feltámassza azt.

Akkor régen ott a Jairus házában kikacagták Jézust. Keserű és gúnyos, önmarcangoló és fájó kacagás volt az. Benne volt ebben a kacagásban az, hogy mi magunk is úgy véljük, hogy valóban meghalt a kislány.

Sokszor ilyen fájó, keserű kacagással nevetjük ki mi is az evangéliumot, amikor nekünk az életet hirdeti. Mennyi fájdalom van ebben a kacagásban! Mennyi fájó hitetlenség!

Jézus ott és akkor Jairus házából kiküldött mindenkit, aki így kacagott, és egyszerre nagy csend lett a házban.

A szívünkkel is ezt teszi Jézus. Amikor belép oda, amikor kinyitja az ajtaját, akkor a sok gúnyos, fájó kacagást és hitetlen érzést kiűzi onnan és nagy csend lesz szívedben.

Ha úrvacsorát vettél tegnap, akkor talán megérezted ezt a nagy csendet a szívedben. Ebben a csendben indul el Jézus a szíved közepe felé.

Akkor és ott magához vett három tanítványt: Pétert, Jakabot és Jánost.

Pétert, aki először mondta: Té vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia; akit minden elbukása ellenére is úgy szoktak emlegetni, mint a hit apostola. És Jánost, „aki szerette vala az Urat, és akit szerett vala az Úr”. Akinek ha felnyitod a leveleit, láthatod, hogy mind csak a szeretetről ír: „fiacskáim, szeressétek egymást, mert a szeretet Istentől van és minden, aki szeret, az ismeri az Istent”. János a szeretet apostola. És Jakabot. Hogyha olvasod a Jakab levelét, úgy találod, hogy az igazság izzó követeléséből áll, Jakab az igazság apostola.

Maga mellé vette tehát a hit, a szeretet és az igazság apostolait.

És elindult velük Jairus házának belső szobája felé. Most is magához veszi azt a hármat, a hitet, a szeretetet és az igazságot, és elindul feléd.

Érzed-é, hogy nyitogattja szíved ajtaját? Érzed-é, hogy egyre mélyebbre halad szívedben és szíved e nagy csendjében egyre mélyebben, egyre bennebb lépdél szíved közepe felé, hogy elhozza neked is a gyógyulást, hogy elhozza nekünk is az életet és a békességet.

Amikor odaért a kislányhoz, megfogta annak a kezét és úgy mondta neki: „Talita kúmi”. Ez az arám kifejezés azt jelenti magyarul: Leányka, neked mondom, kelj fel!

Az egyháztatyák magyarázata szerint azért került bele ez az arám nyelvű szöveg a Szentírásba, mert ezt a szöveget tulajdonképpen nem lehet lefordítani. A „Talita kúmi” kifejezésben az eredeti nyelven annyi szeretet, annyi melegség, annyi közvetlenség, annyi jóság van, hogy azt nem lehet tökéletesen lefordítani más nyelvre.

Így van ez a mi életünkben is. Amikor Jézus megfogja a kezünket, amikor nekünk is azt mondja: „Talita kúmi”, amikor a szívünk mélyén találkozunk vele, amikor megérinti lelkünket az úrvacsora vételében, amikor hitet és bocsánatot ad nekünk,

akkor mindenben annyi melegség, annyi szeretet, annyi jószág van, hogy azt nem lehet lefordítani, hogy azt nem lehet másnak elmondani. Ez örökre a te titkod, ezt csak te tudod, ezt csak te érzed igazán. Szíved belső csodáit, amik veled történnek. Te és a te Megváltód, csak ti ketten tudjátok csupán. Másnak el lehet magyarázni, másnak el lehet mondani, de átadni ezt a melegséget és ezt a belső érzést soha senkinek nem lehet.

A kislány felkelt.

Mert akinek Jézus megfogja kezét, az felkel! Hogyha van egy halottad, akiről tudod, hogy Jézus megfogta a kezét, és tudod, hogy Jézusé volt életében, akkor húsvét ünnepén legyen számodra boldog bizonyosság ez a történet, legyen boldog pecsét a szíveden, hogy Jézus megfogta a kezét és ő felkelt odaát.

Milyen boldogság lehetett abban a szobában, amikor a gyermek ismét játszani kezdett, hogy ragyogott a szülők szeme, hogy ragyoghatott az öröm napsugara abban a szobában!

Ilyen boldogság van abban a szívben is, ahová belép Jézus. Annál az ajtónál, melyen eddig a halál és a gyász járt ki és be, most őrt állt a három tanítvány: Péter, Jakab és János, és a középen ott van Jézus. A mi szívünkben is, ahol a halál és a gyász, a fájdalom és a hitelenség lakozott, érzed-é, hogy most őrt áll a három tanítvány: a hit, a szeretet és az igazság, és középen ott áll Jézus? Feltámad a szívünk mélyén egy új élet, az Urunk szerint való élet, és egyszerre tudjuk, hogy a mi szeretteink is élnek odaát.

Amikor Jézus visszaadta a gyermeket a szüleinek, azt mondta nekik: Adjatok neki enni. Adjatok neki enni, nehogy éhen haljon.

Ezt mondja Jézus neked is!

Ha úgy érzed, hogy szívedben feltámadt az új élet, a Krisztus szerinti élet, ha olyan a szíved, mint a Jairus szobája, amikor feltámadt a gyermek, akkor adj új szívednek enni, adj ennek az új életnek enni, nehogy még egyszer meghaljon. Most tápláld Igével, imádsággal és istentisztelettel. Adjál enni a lelkednek, mert Jézus azért támasztotta fel, hogy élete legyen.

Milyen boldogan adhattak enni a szülők a gyermeknek! Milyen boldogan vehették kezükbe kisgyermekük kezét!

Sok szomorúságban van részünk ebben az életben. És minden kereszt ellenére sok boldogságban is részünk van ebben az életben. Mert mi sokszor megtapasztaljuk ebben az életben, hogy nem késik el Jézus, hogy nem késik el Isten, miként Jairus is megtapasztalta.

De lesz majd egy végső boldogságunk, és lesz majd egy végső nagy tapasztalatunk, helyesebben mondva, lesz egy igazi nagy boldogságunk és lesz egy igazi nagy tapasztalatunk odaát, amikor a mi kezünkbe is beleteszi Jézus a mi szeretteink kezét az örök élet ragyogó fényességében, és amikor majd úgy megölelhetjük egymást, miként magához ölelte Jairus a kislányát. Akkor fogjuk mi majd igazán megérteni, hogy nem késik el Jézus. Sohasem késik el Isten a mi életünkben. Ámen.

Csiha Kálmán

Békesség néktek!

Alapige: János 20,19–23

Bibliavetés: 1Péter 1,3–12

Az első húsvét napját így nevezi a felolvasott Igében János apostol: „azon a napon”.

Mennyi minden történt azon a napon. Azon a napon Jézus áttörte a halál fekete vonalát. Azon a napon jött be az öröm, a békesség és a reménység az életbe. Azon a napon lett teljes a bocsánat és az örök életbe vetett hit. Azon a napon! — Milyen szép lehetett az a nap! Milyen csodálatos lehetett az a nap, hogy még kétezer év múlva is

megérinti a mi szívünket is, és azt érezzük, hogy annak a napnak az emlékére itt kell lennünk a templomban, hogy annak a napnak a fényességéből és erejéből, békességéből és bocsánatából mi is kapjunk legalább egy morzsányit. Milyen csodálatos lehetett az a nap, hogy kétezer év múlva is mindig jut belőle mindenkinek, hogy e kétezer év minden húsvét napjára jutott abból az örömből és abból az erőből, amit Jézus hozott.

Milyen közel voltak a tanítványok az Úrhoz azon a napon, és mégis csak annak a napnak az estéjén lett az övük a nagy öröm. Végleg lekéstek egy visszahozhatatlan szép nappal, ami a történelemben sohasem fog megismétlődni. Lekésték, és csak este érkezett el hozzájuk az öröm. Vajon mi lehetett az oka?

Vajon mi nem késsük le ezt az örömet? Vajon nem úgy vagyunk-e mi is, miként a tanítványok voltak, akik egy napon keresztül félték és remegtek. Bánatosak voltak. Pedig akkor már lehetett volna örülni és önfeledten kacagni a boldogságtól, de lekésték ezt a lehetőséget és este lett, mire megtalálta őket Jézus.

Vajon mi sokszor nem úgy vagyunk-e, hogy lekéssük mindazt a szeretetet, mindazt a jóságot és békességet, mindazt az örömet és erőt, amit Jézus Krisztus hozott erre a világra?

Vajon hol tévesztették el a tanítványok az utat, hogy azt a szép nappal elszalasztották, aminek már a derengő hajnalán feltámadt Jézus, és aminek a valóságát csak a sötétedő estéjében vették észre a tanítványok? Hány olyan élet van közöttünk, aki már élete derengő hajnalában, gyermekkorában, ifjúságában kezdhetne volna a Jézus erejével az életet, de mindez a lehetőség nem érkezett el hozzá csak este, amikor már lement a nap, mert elhibázta a Jézussal való találkozás alkalmait?

A tanítványok talán ott hibáztak először, hogy nem mentek ki a sírhoz. Mária Magdaléna és a többi asszony kimentek. A tanítványok nem mentek ki, mert visszatartotta őket a bánat, mert visszatartotta őket a gond és a félelem. Nem tudták, hogy Jézust keresni kell, a hozzá vezető alkalmakat meg kell ragadni.

Vajon te kiménsz-e mindig Jézus elé? Vajon amikor szól a harang, amikor bánatos vagy, keresed-e a templomot, keresed-e az Úr Jézust a Bibliában, a templomban és otthon? Vajon keressük-e életünk eseményeiben, kimegyünk-e eléje?

A tanítványok második tévedése az volt, hogy bezárkóztak!

Mennyi minden volt abban a szobában! Ott volt a bánat, hogy elvesztették az Urat. Ott volt a fájdalom, hogy ezután egyedül kell járniuk. Ott volt a gyász, mert úgy érezték, hogy ennek a fájdalomnak sohasem lesz vége. Ott volt talán a panaszkodás is, mert úgy érezték, hogy Jézus egyedül hagyta őket. A szobába belépett a félelem, és becsukta az ajtót. Félték a zsidóktól. Nem is gondoltak arra, hogy amikor becsukták az ajtót, akkor magát Jézust zárták ki. Úgy gondolták, hogy a saját érdekükben zárják be az ajtót, és teszik azt éppen azért, hogy ne jöjjön be a bánat. És bezárták az ajtót. Ezért nem tudott bemenni oda az öröm.

Ó, mi is hányszor így vagyunk! Sokszor a mi szívünk is olyan, mint az a régi szoba, ahol összegyűltek a tanítványok. Mennyi minden van a mi szívünkben is: szenvedés, gyász, fájdalom, bánat, zúgolódás, csalódás, reménység s az eltemetett szeretteink feletti gyász. Sokszor belép a szobába, a mi szívünkbe a félelem, és becsukjuk mögötte az ajtót. Úgy gondoljuk, hogy a saját érdekünkben csukjuk be azt, pedig saját érdekünk ellenére csukjuk be azt. Ott van a szívünkben a bánat, és megakadályoz abban, hogy igazán tudjuk örülni a mi Krisztusunknak. Becsukjuk az ajtót, és kint marad az öröm. Ott van életedben a rohanás, a gond, és nincs idő a gyermekedet Jézushoz vezetni. Becsukja az ajtót a mindennapok idegessége. Azt hiszed, hogy a saját érdeked csukta be, azt hiszed, hogy jól csináltad, de majd csak később döbbsz rá, hogy az öröm és a szeretet előtt csukta be az ajtót. Sokszor becsukja az ajtót a saját magunk bűne, gyűlölete és gonoszága. Sokszor becsapódik a gyermekek szívén az ajtó egy-egy kemény mondatunktól. Úgy gondoljuk, hogy jól csináljuk, pedig kizártuk a szeretetet, kizártuk az örömet, kizártuk a békességet, kizártuk az Istent.

Nem is csoda, hogy napestig csak szomorkodni és félni tudtak ezek a tanítványok, hisz bezárták az ajtót, amit pedig ki kellett volna tárnok, hogy ha jön Jézus, akkor terített asztallal tudják várni őt.

Ne csodálkozz te se, ha az életedben, a családotban, a gyermeked életében sokszor sok a szerencsétlenség, sokszor sok a gyengeség, sokszor sok a bánat, hisz becsuktuk az Úr és egymás előtt az ajtót. Hányszor becsuktuk az ajtót, és nem vártuk terített asztallal, a szív terített asztalával a mi Urunkat.

Milyen jó, hogy így folytatódik ezt a történet! Bár este volt, bár az ajtók zárva voltak a félelem miatt, de mégis eljött Jézus. Eljött és belépett a bezárt ajtókon át, mert azt akarta, hogy találkozzanak, mert azt akarta, hogy kinyíljanak az ajtók, hogy ne legyen többet bánat, hanem öröm. Azt akarta, hogy ne félelem és gyűlölet, hanem szeretet és erő legyen. Ezért belépett a bezárt ajtókon át.

Milyen jó, hogy olyan feltámadott Urunk van nekünk, aki belép hozzánk szívünk bezárt ajtóin keresztül, aki azt akarja, hogy ne a bánat, hanem az öröm és a békesség legyen az osztályrészünk. Milyen jó, hogy be tudott lépni a szobába a bezárt ajtón keresztül is. Mielőtt belépett volna, már sokszor kopogott ezen az ajtón. Kopogott rajta már halála előtt is, amikor megmondta a tanítványoknak: harmadnapra feltámadok. Mintha azt mondta volna: hagyjátok nyitva az ajtót. Kopogott ezen az ajtón, amikor Mária Magdalénával üzent, hogy feltámadtam, mondd meg ezt az én tanítványaimnak. Kopogott ezen az ajtón akkor, amikor az emmausi tanítványokkal beszélt és visszaküldte őket Jeruzsálembe. De azt olvassuk a Márk evangéliumában, hogy nem hittek Mária Magdalénának, és a Jézus kopogtatását azért nem vették észre. Milyen erősen kopogott, amikor földrengés közepette elgurult a szikla a sziklasír szájáról! Azt sem vették észre. Ott a Jézus kopogtatása az életükben, ott volt a szavaikban, a múltjukban, az emlékeikben, Mária Magdalénának a szavában, de nem merték hinni, hogy Jézus kopogtat.

Nálad kopogtatott-é már a feltámadt Jézus? Lehet, földrengéssel kopogtatott. Lehet, hogy belerendült a kopogtatásba az egész lelked. Lehet, hogy a tested erőtlenségével kopogtatott nálad, amikor kórházba kerültél. Lehet, hogy egy másik barátod által kopogtatott, aki azt mondta, mint Mária Magdaléna a tanítványoknak, hogy van örök élet. De nem hitted, és zárva maradt az ajtód. Lehet, hogy a tanítványok szájával kopogtatott, a Szentírás szavaival kopogtatott nálad, üzenve, hogy feltámadt, és ezért van örök élet, de zárva maradt az ajtód. Hányszor kopogtatott és hányszor nem vettük azt észre. Hányszor azt hittük, hogy szél rázza az ajtót, hányszor azt hittük, hogy csak emberek szólnak, hányszor azt hittük, hogy véletlen volt, pedig Jézus kopogtatott szívünk ajtaján. Úgy, amint a Jelenések könyvében üzeni: „Ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek, és ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem.” Tudjátok, miért olyan szép ünnep a húsvét? Mert ilyenkor különösképpen érezzük az ő kopogtatását és az ő belépését az életünkbe! Engedd most is, hogy belépjen oda, hogy megálljon a középben. Mert középben állt meg Jézus. Nem akart csak a szoba szélén maradni. A középső hely, a főhely illeti meg az élet Urát. Engedd, hogy a középben álljon meg Jézus!

Nagycsütörtökön is középben állt, amikor az kérdezte: Kit kerestek? A názareti Jézust? Én vagyok az, a tanítványokat pedig hagyjátok menni. Akkor is a középben állt! És nagypénteken is a középben feszített meg. Akkor is vállalta a középső helyet. De középre állt húsvétkor is, a szoba közepére. Engedd hát, hogy a te szívedben is minden nagycsütörtökön, minden fekete nagypénteken, minden bánat és fájdalom óráján ott álljon a középben! Engedd hát, hogy húsvét ragyogó fényében is ott álljon a középben a te Urad! Az a mi bajunk, hogy mi csak a szívünk szélére engedjük be őt. Az a mi bajunk, hogy mi sokszor csak az ünnepnapokra engedjük be őt. Jézus pedig a középben akar megállni. De aki engedi, hogy a középbe lépjen, a szíve közepére, az meghallja az ő szavát: Békesség néktek! Kétszer is megismételte: „Békesség néktek!” Ebből származott a mi köszöntésünk is: Békesség Istentől!

Én nem tudom, hogy milyen a szíved, nem tudom, mit hoztál ide. Nem tudom, hogy mennyi félelmet és aggodalmat, mennyi panaszt, fájdalmat és idegességet, mennyi örömet és mennyi bánatot hoztál ide, de egyet tudok: jön Jézus, megáll a szíved közepén és azt mondja: Békesség néked. És az ő szavától meg kell hogy gyógyuljon az életünk. Az ő szavától meg kell születnie a reménységnek bennünk, és a drága ünnepi csendnek körül kell ölelnie minket.

Békesség néktek! Ez a húsvét első ajándéka. Ettől támad ragyogás a szemedben, és békesség nyugodt mosolya ettől születik az arcodra. Ettől tudsz hívő és reménykedő szívvel járni a sírok között. Békesség néktek! Ez a békesség Jézus húsvéti ajándéka.

Aztán megmutatja a sebes kezét és oldalát. A tanítványok örvendezve tapogatják Urukat végig. Így van írva a Szentírásban: örültek azért, hogy látják az Urat.

Kétezer év múlva is megmutatja sebeit a kezén és az oldalán. Itt az úrvacsora kenyerében és borában, és mi késő esti tanítványok, akik olyan sokszor bezártuk életünk ajtóit tévedésből, hitetlenségéből előtte, ide járunk és az úrvacsora kenyerében, borában kétezer év múltán is megtapogathatjuk és megtapogatjuk a sebeit kezén és oldalán, melyeket érettünk üttettek rajta. És érezzük, hogy itt van, hogy velünk van, és az ő szava az úrvacsora kenyerén és borán mint látható Igén keresztül szól hozzánk. Örüljete hát, mert látjuk az Urat, mert igaz, amit ő mondott: ha ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, jelen vagyok köztük. Itt var. és engedi, hogy halljuk a hangját, engedi, hogy megtapogassuk hitünk által az ő sebeit.

Aztán azt mondja a tanítványoknak, miután sebeit megmutatta: Amiképpen küldött az Atya engem, én is akképpen küldelek titeket.

„Amiképpen küldött az Atya engem”! Hogy is küldte őt az Atya? Elküldte a pusztaságba, elküldte, hogy éhséget és szomjúságot tűrjön; elküldte, hogy azzal a pár darab kenyérral és hallal táplálja az ötezreket, elküldte, hogy megtörje testét, mint a kenyeret, és szétossa azt a bűnbocsánatra és örök életre vágyó millióknak. Elküldte nagycsütörtök könnyes, véres és imádságos szenvedésére. Elküldte a nagypénteki keresztfára. Elküldte a húsvét ragyogó fényébe örök vigasztalásul. Ezt adja tovább Jézus: „Amiképpen küldött engem az Atya, én is akképpen küldelek titeket.”

Vállald hát a pusztaságot! Vállald hát a megtört kenyeret! A szétosztott életet, az önzetlen szeretetet. Vállald a sebeket! Vállald nagycsütörtököt is! Vállald hát te is szenvedésedet! Mert amiképpen küldte őt az Atya, ő is akképpen küldött bennünket. De vállald vele együtt a húsvét ragyogó fényét is! Ha vállaltad vele az „Atyám, mindazonáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem úgy, ahogy te” imádságát, akkor vállald vele azt is, hogy békesség néktek! Ne csodálkozz és ne zúgolódj, ha van szenvedés az életedben, mert amiképpen az Atya küldte őt, ő is akképpen küldött bennünket. Meg is mondta a tanítványoknak: E világon nyomorúságotok leszen, de bízzatok, én meggyőztem a világot.

Erre a nehéz útra nem ad Jézus Krisztus más útravalót, csak egy lehetet. Rálehel a tanítványokra, és azt mondja nekik: „Vegyetek Szentleket!”

Csak egy Lehelet volt ez, de ez a Lehelet erőt adott nekik, hogy pünkösdig várjanak. Ez a Lehelet hatalmas szélzúgássá lett az első pünkösdkor. Ez a Lehelet melegítette majd később Pál apostol szívet, amikor azt írta a római fogságból: Hogyha kiöntetem is italáldozatként az én Uram dicsőségére, akkor sem félek. Ez a Lehelet melegítette az apostolok lelkét, hogy el tudjanak járni az egész világon a Krisztus ügyében. Ez a Lehelet zúgott a reformátorok életében. Ez a Lehelet adott erőt a gályaraboknak, hogy énekeljenek. Ez a Lehelet őrizte meg kétezer éven át az egyházat. Ez a Lehelet gyűjtött most bennünket is össze. Valami belső fényesség, valami belső jóság, valami belső erő tölt el, amikor rálehel Jézus a szívrünkre: „Vegyetek Szentleket!” Ez a Lehelet elég kell hogy legyen neked is, nekem is, a gondban, a fájdalomban, az örömben és a bánatban. Ez a Lehelet a mi erőnk. Ez a Lehelet az egyház kincse. E nélkül a Lehelet nélkül megfagy a szíved és lehull, mint télen a fagyott madár az ágról. De ezzel a Lehelettel kivirágzik a szíved, miként kivirágznak tavasszal az ágak.

Vegyetek Szentleket! Érzed-e ezt a Leheletet a szívedben? Akkor rég Jézus rábízta a tanítványokra a legnagyobb dolgot, a bocsánat hirdetését: „akinek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak”.

Azóta mi is így visszük mindig tovább Jézus bocsánatát. Úrvacsoravételkor is azt a bűnbocsánatot hirdetjük, amit ő kiáltott bele ebbe a világba. Húsvét nagy ajándéka az a békeség, amit ő hozott, az a bocsánat, amit ő ad, az a Lehelet, amit szívünkre lehel, és amitől érezzük és tudjuk, hogy van örök élet.

Ezért nem várunk estig, hogy vele találkozzunk, hanem boldogan szembemegyünk véle, hogy az övéi lehessünk mindörökké. Ámen.

Gálfy Zoltán

A feltámadt Krisztus parancsa

Alapige: Apostolok cselekedetei: 10,39–42

Bibliavolasás: Márk 16,1–15

A feltámadt Krisztus parancsa szól ezekben a versekben. Szólt akkor a Péter igehirdetésében, és szól azóta minden húsvétkor. Ezeknek a bizonyágtételeknek egyetlen mondatban összefoglalható lényege van: *Krisztus él*. Él ebben a világban — amit mi annak nevezünk —, és él azon kívül, amiről azt mondjuk, hogy ül az Atya Isten jobbján. Ha ez nem így lenne — akkor hiábavaló lenne minden szavunk.

Krisztus él, és ez azt jelenti, hogy itt van ebben a húsvéti gyülekezetben. Nem közöttünk, hanem bennünk.

I.

Első parancsa így szól: *És megparancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek és tegyünk bizonyágot...*

Péternek szólt ez a parancs akkor Joppében, Simon tímárnak a házában. El kellett mennie 40 kilométerrel északabra egy idegen emberhez, aki római volt, aki ellensége volt, aki katona volt, és akinek házába belépni egy zsidónak nem volt ajánlatos. De mennie kellett, mert Kornéliusz hallani akart Krisztusról.

Nem volt kedves az a hely Péter számára, és a Kornéliusz követeknek mégis azt válaszolta, hogy azonnal indul.

Mert vannak derék emberek, tisztességesek egész háznépükkel egyetemben — mint Kornéliusz is volt —, de akik nem ismerik Krisztust. Meg kell velük ismertetni. Mindenkihez el kell menni, aki hallani akar a feltámadt Krisztusról.

Mi szükséges ehhez?

Az, hogy az elzárt világok megnyíljanak, a falak leomoljanak és az emberek elinduljanak egymás felé.

Kornéliusznak ez nem volt könnyű. Az itáliai önkéntes század parancsnoka volt. Aki a kemény katonaeletheben találta meg nyugalmát. Rómaisága olyan kötöttség volt és olyan előítélet a környezet előtt, amit át kellett törnie.

Nem ő volt az első és egyetlen idegen, aki ezt tette, de helyzete, mint a megszálló légio katonájáé, egészen rendkívüli volt. Még akkor is, ha hasonló életek voltak: a Mekisédéké, Sálem idegen királyáé, a moábita Euthé, Sába ismeretlen királynőjéé, Círus, Perzsia királyáé vagy az elesett életű Ráhábé.

Ezek mind áttörték életük elválasztó falát, és közeledni kezdtek Jézushoz.

Péter helyzete még nehezebb volt. A mózesi törvény tiltotta az idegenekkel való közvetlen kapcsolatot, és a fogság utáni helyzet — Nehémiás és Zakariás rendelkezései — még nehezebbé tették azt. Az írástudók és farizeusok előtt mindenki gyanús volt, aki ezekkel kapcsolatba került.

De a feltámadt Krisztus parancsa mindennél fontosabb: menj el a császár városába, mert várják bizonyágtételeket Krisztusról!

Isten Lelke egyszerre fogja át az életet: Joppében és Cézáréában, itt és mindenütt. Azt hirdeti, hogy a húsvéti öröm mindenkié. És ennek érdekében egyszerre cselekszik.

Egyszerre kezdi bontani az elválasztó falat mindkét oldalán, hogy az emberek találkozhassanak.

És a Lélek tüze egyszerre gyújtja a gyertyát, hogy a húsvét fénye és melege nagyobb legyen. Hogy a bizonyágtételben lobogó életek mindenütt találkozhassanak.

Leomlik a Kornéliusz rómaisága és Péter zsidósága közötti fal. Leomlik egymással szembeni tartózkodásuk. Le kell omlania az egyház és világ kettősségét elválasztó falnak, és létre kell jönnie az élet egységének: a hit és szeretet egységének, amely egyszerre szalad Péterben és Jánosban a húsvéti sírhoz.

II.

A második parancs így szól: *Mi vagyunk — mi legyünk — a bizonyágai mindazoknak, akik megöртéntek...*

Ezen a ponton torpan meg húsvéti hitünk és jövünk rá arra, hogy nehéz *bizonyágtévőnek* és nehéz *hallgatónak* lenni. Húsvéti hitünk és értelmünk próbája három forrásból ered, melyek égetnek és emésztnek mint nehéz kételyek.

1. Péter ott volt nagypénteken, ott volt húsvét reggelén, ott volt Galileában a hegyen, ott volt a Tibériás-tengernél a feltámadás után. Tanúja, bizonyága volt annak, amit Kornéliusz házában tömören így mond el: *Jézus szerte járt, jót tett, megölték, fára feszítették, Isten feltámasztotta és megadta, hogy megjelenjék...*

Péter ott volt, és erről a legvalóbb bizonyágot ezzel mondja el: *Velem evett és velem ivott.*

Arra gondolt, hogy a Tibériás-tengernél a feltámadt Úr így szólt hozzá: *Fiam, van-e valami ennivalótok? És röviddel utána 153 nagy hal volt a hálóban, hogy mindenek után megkérdezhesse Pétertől: Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek? — Igen, Uram!*

Erre mi azt mondjuk kételkedő értelmünk hangján: *Igen, Péter ott volt, de én nem.* És ez a kételkedő értelem nem tud eljutni a Tamás szeretetére, mely a megbizonyosodás után vallani tudta a hitvallás hangján: *Én Uram és én Istenem!*

2. A második akadályunk onnan származik, hogy a húsvét kérdésével, tényével kapcsolatban fogva tart egy másik kérdés: a *halál rejtélye*. Ez a rejtély félelmet szül és bizonytalanságot.

Vagy nem beszélünk róla, vagy ha beszélünk kell, akkor úgy tesszük, mint a régmúlt századok tették, amikor a szép halál művészetéről beszéltek és írtak. Arról, hogy hogyan kell emberileg szólva szépen eltávozni. De ezek rendszerint csak másoknak adott tanácsok voltak.

Mert a halál rejtélyéről is csak innétről beszéltünk, az élet oldaláról. A földi élet mezsgyéjén innen.

Annak, aki bizonyágot akar tenni a feltámadt Krisztusról, arra kell vállalkoznia, hogy hitének karjait átnyújtsa az élet és halál mezsgyéjén. Nagyon nehéz, hiszen hitünk soha nem teljes és a legégetőbb kérdések és kételyek éppen húsvétkor emésztik.

Ezért van az, hogy a Paracletus és a feltámadás fényességére érkező Dante szerényen ezt kéri:

Csak annyit kapjak erőd teljéből,
hogy az árnyék árnyékát visszazengjem,
amely fejemre hullt a Boldog Égből.

Feltámadás napján az „árnyék árnyékát” visszazengeni — ez a mi itteni tanúságunk. Ez a tanúság nem a Péteré, de mindenben belőle kell táplálkozni, mert különben nem lesz *bizonyág*.

3. A mi bizonyágtételünk, tanúságunk harmadik próbája abban rejlik, hogy másként értelmezzük a *vele való vacsorálás* tényét, valóságát, mint Péter tette.

Pedig húsvét arra figyelmeztet, hogy ez az asztal az ő asztala. Itt, e mellett folytatódik az, amit Krisztus Emmausban elkezdett: *és vette a kenyeret és megtörte és adta nekik...*

Itt, e mellett az asztal mellett nyer értelmet a húsvéti közösségről mondott szava Péternek: *nincs itt mindenki*. Nem mindenkinek jelent meg és adta a kenyeret és a halat, hanem a *választott, a hívott* tanúknak. Most is a világ és az emberek sokasága nem ehhez az asztalhoz sorakozik fel. Mindenki ott keresi életének megelégtetését, ahol megtalálni reméli. Mí most itt keressük, és közösen halljuk Péter szavait. *Nem az egész népnek, hanem az Istentől eleve választott tanúknak, nekünk, kik együtt ettünk és ittünk ővele — akik együtt eszünk és iszunk ővele.*

A feltámadt Krisztus harmadik parancsa: *Hirdesd, hogy Krisztus a bírója minden élőknek és holtaknak!*

Péter itt nem a visszatérő haragvó Bíróval beszél, és ezért két dologra figyelmeztet:

1. A helyes megértés érdekében el kell felednünk neveltetésünknek, ismereteinknek azokat a jegyeit, melyek a világ megítélésének képével foglalkoznak. Ott kell hagynunk azokat a látomásokat, melyeket nagy alkotók teremtettek, melyekben az utolsó ítéletet ábrázolják. Ne gondoljunk most a Sixtusi kápolna utolsó ítéletére, ahol Krisztus felemelt ököllel tekint azokra, akik bal keze felől állanak. És akik látták, azok vissza-visszatérnek ahhoz a képhez, amely egy fél falat tölt meg, és amelyen egy alázuhánós család kapaszkodik egymásba, és legfelül az apa egy farönköt ragad meg, ami velük együtt zuhan a mélybe, és a francia alkotó (Giradet) sikoltva kérdi: Ki tart meg?

Ma nem erről kell beszélünk. Amiről itt szó van, azt nem lehet pontosabban megfogalmazni, mint ahogy azt az 52. kérdés teszi: *Felemelt fővel várom, mert rólam minden kárhozzátást elvett.*

Nagypénteken a nagy perben nem csupán az én koronatanúm volt, hanem a nekem szánt ítélet elhordozója is.

Itt nem a haragvó bíró, hanem a száját meg nem nyitó bárány állt az ítélet előtt.

2. Ezek a versek arra is figyelmeztetnek, hogy az ótestamentumi bíró elsődleges feladata az volt, hogy a rendet, az ősi állapotot visszaállítsa Izráelben. A Jahvétől kapott örökséget helyreállítsa. Ez volt a bírák funkciója, és nem az ítélet. Ennek mehetünk elébe ezen a húsvéton is. *Krisztus ma is bírónk*. Amikor eljő ítélni, akkor csak nyilvánvalóvá lesz az, ami most nem az, de ami most is tény. Az álarc lehull; a Lázárok elsők lesznek, és az elsők nem biztos, hogy azok maradnak. Nyilvánvalóvá lesz az, amit most nem látunk, amit nem ismerünk.

Ő lesz az, aki kiegészíti, befejezi húsvéti bizonyágtételünknek félbemaradt mondatait: mert ő az életnek is és a halálnak is Ura. Ámen.

Imre Lajos

A húsvéti hit akadályai

Alapige: János 11,25—26

Bibliaolvasás: 1Korinthus 15,14—28

Itt van újra a ragyogó húsvéti ünnep. Lelkünk a mindennapi élet gondjai és terhei alól felszabadulva üdvözli a boldog alkalmat, mintha sötét börtönajtó nyílna ki előttünk, besuhan az életünkbe a szabadság, az öröm és az élet üzenete. Lehullnak lelkünkéről a láncok, melyek megkötve tartják, a gond, az idegenkedés, a gyanakodás, a kétségbeesés, az aggodalmaskodás láncai. Szívünkben megújult remények, s amint emlékezetünkbe idézzük a húsvéti történet csodálatos eseményeit, átmelegszik a lelkünk, s úgy érezzük, szinte magától fakad ki belőle a bizonyágtévő vallomás: igen, Krisztus az élet, a feltámadás, a diadal! Az ő feltámadása a világ szabadulása, az ő élete életünk reménysége. Az ének szava visszahangzik szívében: Jézus él, mi is élünk, a haláltól nem félünk.

De ez az Ige, amelyet felolvastunk, egy lépéssel továbbvisz bennünket. A húsvéti lelkesedéstől, örömtől, sőt a húsvéti diadalérettől addig a kérdésig, amely józanul és kiábrándítóan vág bele a lelkünkbe, szavunkba, amikor Krisztusról, az Élet és

Feltámadás Uráról énekelünk, ezzel a kérdéssel: hiszed-e ezt? Gondoljunk arra a helyzetre, amikor ez a kérdés először elhangzott, akkor nem hozzánk, hanem Mártához szolt. Lázár beteg, a testvérek, Mária és Márta remegve várják az Úr eljövetelét, akinek üzenetet küldtek felőle. De az Úr késik és Lázár meghal. Már negyednapja van a sírban, amikor megjelenik Jézus. És amint megérkezik, Márta elébe megy az Úrnak. És ekkor kezdődik egy párbeszéd Jézus és Márta között. Nem olyan beszélgetés ez, mint más társalgás. Ez egy párbeszéd, amely röviden, de világosan és döntően egy lélek története, egy hit története, annak a története, hogyan jut el Márta a húsvéti hitre. Ebben a párbeszédben egy küzdelem megy végbe, egy harc, amely a hit diadalával végződik. Itt válik Márta a húsvéti hit boldog bizonyágtevőjévé. Figyeljük meg ezt a párbeszédet, és lássuk meg benne a húsvéti hit akadályait és diadalát.

1. Az első szó, amit Márta mondani tud Jézusnak: „...ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.” Milyen természetes és magától értetődő ez. A zsidók is azt mondják, amikor a testvérek bánatát látják: „Nem megtehetted volna ez, aki a vakoknak szemeit felnyitotta, hogy ez ne haljon meg?” Megtehetted volna, de nem tette meg. Késelt. És a halál, ez a rettentő ellenség elragadta Lázárt. Most mindennek vége! Ha itt lettél volna! Ez a szó a kétségbeesés szava. Itt van a letagadhatatlan valóság, a megváltoztathatatlan tény a világon. A világ legfélelmesebb és legkétségbeesőbb ténye. A nagy ellenség, amely utolér bennünket, elragadja azokat, akiket szeretünk, elragad bennünket is. A természeti ember a halál e kétségbeeső rémével szemben két dologhoz fordul. Vagy a vak és lemondó beletörődés olcsó vigasztalásához, amely azzal akar segíteni a dolgon, hogy balgatag bölcsekedésekkel tele elméletet sző arról, hogy mindenkinek meg kell halnia. Vagy úgy akarja berendezni az életet, hogy a feledés és a nemtörődés vegye körül azt, és addig élvezze az életet, amíg tart, mert ma nekem, holnap neked.

Márta ennél a silány, pogány bölcsekedésnél magasabbra jutott. Ha itt lettél volna, tudtál volna segíteni. Márta tudta, hogy Jézus a halál felett is Úr; hogy Jézus és a halál, hogy az Élet Ura és az elmúlás fejedelme ellenségek. Igaz, hogy a halál fejedelme is rettentő hatalom a világban, de Krisztus felette áll ennek. Ő le tudja győzni, el tudja hártani, meg tudja ítélni. Minden kétségbeesés és félelem ellen, ami bennünket a halállal szemben elfog, egy orvosság van: nézzünk Krisztus hatalmára.

És mégis van Mártában egy gondolat, amit olyan sokszor meglátunk magunkban: a szemrehányás hangja rí ki szavaiból: ha itt lettél volna! Ha te velünk vagy, miért van a halál? Ha a teid vagyunk, ha megváltottál, nem kellene halálnak lennie. Ez a húsvéti hit első akadály: a félelem.

Fájdalmas akadály ez, amelyet olyan sokszor érzünk a lelkünkben. A halál félelme összeszorítja a szívünket, kétségbeeszt, kételkedést, ébreszt bennünk Isten kegyelme és szeretete felől. Miért van, hogy Isten azokat sem kíméli meg a halál veszedelmétől, akik az övéi? Miért van, hogy hiába minden hűség, minden engedelmisség Isten iránt, hiába minden bizalom és minden siránkozás, a halál fájdalmát nem lehet kitörölni az életből. A kétségek és félelmek közt ilyenkor lehet hallani a Jézus szavát, amit Mártának mond. Ez a szó az élet és a halál kiegyenlíthetetlen, félelmes ellentéte közé egy isteni tényt állít, egy olyan cselekedetét Istennek, ami felette áll a halálnak is, az életnek is: „Feltámad a te testvéred!”

2. És Márta felel erre is: „tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon”. Ez a felelet a megszokott hit felelete. Márta nem maradt a kétségbeesésben, nem kap emberi vigasztalásokon, emberi megoldásokon, megvallja hitét a feltámadásban. Tudom, hogy van feltámadás, van utolsó nap, van vége a szörnyű ellenségnek, amikor megszűnik és megítéltetik a halál. Kétségtelen, hogy ezzel vigasztaljuk magunkat, kétségtelen, hogy ezzel megszabadulunk attól az emberi álvigasztalástól, amit a természeti ember vagy abban vél feltalálni, hogy tagadja a feltámadás hitét és a néma beletörődést hangoztatja, vagy azzal, hogy megkerüli ezt és a feltámadás és az új élet tanítása helyébe az emberek emlékezetében, a munkában való halhatatlanságot állítja. Márta kétségtelenül tovább jutott ennél az emberi

okoskodásnál is; hisz abban, hogy Istennek hatalma van életet adni, és hogy feltámasztja a halottakat az utolsó napon. A Jób hite ez: tudom, hogy az én megváltóm él s az utolsó napon az én porom felett megáll. A Dániel hite, aki azt hirdeti, hogy azok közül, akik a föld porában nyugosznak, sokan felsejlesznek az ítéletre.

De ez a hit nem tud kielégíteni bennünket. Tudjuk, hogy a Hitvallás tanítja a feltámadásról szóló üzenetet, el is fogadjuk azt, gondolunk is rá, mégis idegen marad számunkra. Tudjuk, hogy a halál e tanítás szerint olyan ellenség, amely legyőzetik, amelynek nincs végleges győzelme, de mégis ezen a földön úgy tűnik, mintha ez a győzelem teljes és végleges lenne. A húsvéti hit második akadálya ez: a feltámadásról való megszokott hit, amely a feltámadást úgy tekinti, mint egy jövőben előálló, majd valamikor megtörténhető tényét Istennek. Hány lélek küzd ezzel a nehézséggel. Hány lélekben ébred fel a gondolat: én hiszek a feltámadásban, de ez nem tud engem megvigasztalni. Nem tudom képzetelemmel átfogni azt az időt, amelyben megtörténik majd Istennek ez a terve. A feltámadás egy távoli, bizonytalan, idegen ígéret és kiáltás marad a számomra, és nem valami olyan, ami közel van hozzám.

Ezt a hitet ítéli meg Jézus, amikor szól: „Én vagyok a feltámadás és az élet. Ez azt jelenti, hogy a halál és az élet kérdését nem szabad Krisztuson kívül nézni. A halál és az élet nem önmagában, hanem Krisztus feltámadásában lehet csak hitünk és keresztyén gondolkodásunk tárgya. Nem azért hiányzik a vigasztalás és erő a keresztyén életünkből, mert nem tudjuk eléggé, hogy van feltámadás és örök élet, mert nem ismertük meg erről világosan azt, amit a Hitvallás mond, hanem azért, mert nincs hitünk abban, aki az élet és feltámadás. A húsvéti hit első akadálya az, hogy a Krisztuson kívül nézzük az élet és halál kérdését. Csak úgy tudjuk megoldani ezt a kérdést, csak úgy tudjuk a kétségbeesés és a fájdalom alól felszabadítani a lelkünket, ha meggyőződünk arról és valóban elhittük azt, hogy Krisztusban nincs halál és Krisztuson kívül nincs élet. Nem feledésre, nem emberi vigasztalásra van nekünk szükségünk; aki halálával az igazi élet számára jegyzett el bennünket, feltámadásával a halál bilincseitől szabadított meg minket.

3. Mit jelent ez: Én vagyok? Nem azt mondja, hogy én ígérem vagy én mondom, hogy van, hanem ezt: Én vagyok az élet. Ezekkel a szavakkal Jézus az egész kérdést a saját személyére viszi át.

Két dolog van abban, amit Jézus mond. Először azt mondja: aki énbennem hisz, ha meghal is, él. Azután ezt: aki hisz énbennem, soha meg nem hal. Ez a két mondat felelet arra a két dologra, amit a húsvéti hit akadályának találtunk.

Az első tétel: aki énbennem hisz, ha meghal is, él — megszabadít a kétségbeesés akadályától, amikor megmutatja a halál viszonylagosságát az örökkévalósághoz és örök élethez képest. Az igazi halál nem az, amit napról napra látunk beteljesedni a világon, amiről a hitvallásunk azt mondja, hogy a bűntől való megszabadulás és átmenetel az örök életre. Az igazi halál a Krisztustól való elszakadás, az örök, a visszavonhatatlan megsemmisülés. De Krisztusban lenni, benne hinni, hozzá tartozni, vele kegyelme által elválaszthatatlanul egynek lenni — ez nem halál, mert ez átmenetel a halálból az életre.

A harmadik, amit mond, így hangzik: aki hisz énbennem, soha meg nem hal. Ez pedig megszabadít a második akadálytól. A feltámadás megszokott hitétől, attól, hogy az életet és a feltámadást valami természetes eseménynek nézzük. Ez a tétel az élet valóságát Krisztusban mutatja meg. A Krisztusban kapott életet nem lehet elveszíteni, mert Krisztusra nézve és előtte nincs halál. Jézus alig használja a halál szót a mi értelmezésünkben. Jairus leányáról azt mondja: nem halt meg, csak alszik. Lázárról ezt: a mi barátunk elaludt, elmegyek, hogy felköltsem. Krisztusban nincs halál, csak élet, de csak benne van az élet, és aki benne hisz, az él. Nem a halhatatlanság, nem a bennünket túlélő emlékeink gondoskodnak a mi életünkről, hanem Krisztus gondoskodik róla, aki meghalt, hogy ezzel felszabadítson a halál alól, aki feltámadt, hogy életet adjon.

És Márta szól a Jézus „hiszed-e ezt?” kérdésére. Szól a húsvéti hit vallomásával: hiszem, hogy te vagy a Krisztus, aki eljövendő voltál. Te vagy az Úr, az élet Ura, akiben csak élet, csak szabadulás, csak megváltás van.

Ez a húsvéti hit nem tőlünk származik, nem szerezhettük meg, de kérhetjük, ahogyan kérnünk kell a vágyakozás szavával: hiszek, Uram, légy segítségül az én hitetlenségemnek! Ámen.

Ravasz László

Húsvéti üzenet

Alapige: János 11,25

Bibliaviasítás: János 11,17–27.34–45

Krisztus Urunk húsvéti üzenete két drága vigasztalást mond nekünk.

Az egyik az, hogy ő a mi életünk. Ez azt jelenti, hogy halottaiból dicsőségesen feltámadott, átvette Isten lelki birodalmának királyi pálcáját, s dicsőségesen országot a mennyekben. Tehát nekünk nem kell félnünk a haláltól, mely szakadatlanul rettent és keserít, egymás után ragadja el kedveseinket, s végül minket is zsákmányul ejt. Ő meggyőzte a halált, s azokat, akik hit által belefogóznak, kimentti a mulandóság özönvizéből, s általviszi az ő dicsőségének Aratát hegyére. Ott szerez nekünk örömet, vagy utánunk jövő kedveseinkkel boldog viszontlátást, részt ad a legfőbb boldogságból, melyet ő, az egyszülött Fiu érez, a szemtől szembe látás és a teljességre jutott istenimádás örömeiből, ezt ideleln, a mi nyelvünkön, üdvösségnek nevezik.

De nemcsak a halált győzte meg, hanem meggyőzte a bűnt is. A halál felett is csak azért tudott diadalmaskodni, mert előbb megtörte a bűnnek hatalmát. Ezt azzal művelte, hogy helyettünk a kereszten megfizette a bűn zsoldját; elhordozta a nekünk kijáró büntetést; kiomló vérével lefizette érettünk azt a nagy árat, amellyel megvásárolt és kiszabadított e világ fejedelmének, a Sátánnak rabszolgaságából. Foganatos pedig azért volt ez a váltás és elégtétel, mert az Atya készítette elő, ő bízta a Fiu-ra ezt a küldetést. Ezért lett a Fiu testté, s amikor a kereszten elvégezte a szerzetnek nagy áldozatát, ezzel a sóhajtással hajtotta le meghidegülő fejét az Atya kezére: elvégeztetett... Amióta ez megtörtént, minden bűnös lélek reménykedve állhat meg a kegyelem trónusa előtt, s nagy bizalommal kopogtathat az atyai szeretet ajtaján.

Még azt is kijelenti ez az Ige, hogy a kereszt nem elhordozhatatlan. Akármilyen nagy szenvedés és próbatétel zuhan reánk, bizvást tudhatjuk, hogy aki érettünk keresztet hordozott, könnyűvé és gyönyörűséggé tudja tenni a mi terhünket is. Sors és balszerencse csak a hitetlen lelket rongja meg; a hívő lélekre áldott próbatétel, hogy még jobban szeresse Istent s még hangosabban áldja a naponként juttatott segedelméért.

Nekünk az élet Krisztus, s minden nyereség, ami ettől a világtól elszakít, mert még erősebben, még teljesebben egyé lehetünk vele. Ragadjunk meg minden alkalmat, hogy Krisztussal társalogjunk, őt teljesen megismerjük, neki egészen engedelmessé váljunk s életünket átadjuk neki.

A húsvéti üzenet másik nagy tanítása az, hogy mi a Krisztus élete vagyunk. Krisztusnak dicsőséges és láthatatlan teste az anyaszentegyház. Ez azt jelenti, hogy Krisztus nemcsak az Atya jobbján él és uralkodik, hanem él és uralkodik az emberi szívekben és a gyülekezetben is. Ahol egy emberi szív Krisztusnak engedelmeskedik, belső emberének orcáján feltündöklik a Krisztus ereje, életének szépsége, öröme és dicsősége. Mindenki csak annyira keresztyén, amennyire hasonlít Krisztushoz. Meg lehetne-e ismerni rólad, hogy ki a te királyod? Úgy érzel, úgy gondolkodol, úgy cselekszel-e, ahogy ő érzett, gondolkozott és cselekedett? Törekszel-e arra, hogy Istent Atyádnak valld, mint ahogy ő vallotta? Megőrzöd tisztaságban a te elmédet, nyelvedet, szívedet és testedet, mint ahogy ő tökéletesen tiszta volt? Szereted-e atyádfiát; megbocsátasz-e ellenségeidnek hétszer és hetvenhétszer; szolgálsz-e jó

szívvel azokban, amelyek reád bíztak; tudsz-e áldozatot hozni az ő országáért, mint ahogy Krisztus szeretett, megbocsátott, szolgált és áldozott?

Krisztus testének egy része a szétszórtságban élő magyar reformátusok serege is. Azok az atyáncfiai, akik templomtól, gyülekezettől távol, tanyákon, pusztaságokon, más hitű testvéreink közé elkeveredve, árván és elhagyatva élnek. Krisztus testének tagja vagy te is, ki e sorokat hallod avagy olvasod. Gondold meg, hogy te Krisztusnak választott edénye vagy. Gondold meg, hogy gyertyatartóvá tétetél, amelyen az ő világosságának kell lobognia. Gondold meg, hogy neked éppen oly erősen meg kell állnod az ő Igéje és tiszta evangéliuma mellett, mint a nagy gyülekezetek tagjainak, mert téged egy idegen világ figyel, s ha te nem maradsz hű, csúfság éri dicsőséges királyodnak, Krisztusnak a nevét, akinek jó vitézeképpen állíttattál előőrsi szolgálatra. Ha pedig emberi szemektől távol élsz, lát az Isten és nagy magányodban felkeres szemrehányó ítéletével.

Gyűjtsd egybe tehát házad népét, hittestvéreidet a feltámadás ünnepén. Vegyétek elő zsolttáros könyveteket, zengedeztetek az Úrnak hálaadással és dicséretmondással azért a kegyelemért, hogy megváltott titeket, eljuttatott az ő tiszta ismeretére s kiválasztott az ő igaz egyházának tagjai közé. Örüljete az Élet ünnepén a világosságnak, amelynek örökösei vagytok, az életnek, amely részetekül jutott, az igazságnak, amely megjelentetett néktek, mert a világosság, az élet és igazság Krisztus, a ti Uratok és királyotok. Vegyétek elő a Szentírást, olvassátok el a húsvéti történetet, a feltámadásnak boldog ígét, s gondoljátok meg, hogy ezt éppen ma, éppen nektek üzeni a mi Urunk. Imádkozzatok velünk együtt azért, hogy az ő Igéje mindenütt tisztán hirdettessék, a gyülekezetekben testet öltjön az ő dicsősége, terjedjen a magyar nép között az ő igaz ismerete s előtte minden térd meghajoljon. Mi testben nem mehetünk hozzátok, de a feltámadott Krisztus az ő Szentlelkével ott lesz közöttetek ígérete szerint: ahol ketten, hárman egybegyűltök az ő nevében. Ha megtapasztaltátok, hogy Krisztus veletek van s egészen a tiétek, örvendeztetek és ujjongjatok, mondván: Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban (Róm 8,35.38—39). Ámen.

J.C. Ryle

Húsvét

Alapige: Máté 28,5

Bibliaviasas: Máté 28,1-10

A mi Urunk Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása e verseknek a központi témája. Ez azon igazságok egyike, amelyek a keresztyénség alapjait képezik, éppen ezért különös figyelemben részesült a négy evangéliumban. Mind a négy evangélista részletesen írja le a mi Urunk keresztre feszítését; mind a négy ugyanilyen világosan számol be az ő feltámadásáról.

Nem szabad csodálkozni azon, hogy ily nagy jelentőséget tulajdonítanak a mi Urunk feltámadásának: záloga és záróköve ez a megváltás nagy művének, melynek elvégzésére jött; koronás bizonyítéka annak, hogy a bűnökért helyettünk megfizetett, hogy megnyerte a kárhózból való megmentésünkért vívott csatát, és hogy kezesünként és helyettesünként fogadja el őt a mi mennyei Atyánk. Ha sohasem jött volna elő a sír fogságából, hogyan lehetnénk bizonyosak afelől, hogy a váltságdíjat teljesen kifizette értünk? (1Kor 15,17) Ha sohasem kerekedett volna felül az utolsó ellenséggel vívott harcban, hogyan érezhetnénk biztosan, hogy legyőzte a halált, és azt is, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt? (Zsid 2,14) De hála legyen

Istennek, hogy nem maradtunk kétségek között: az Úr Jézus valóban „feltámasztatott a mi megigazulásunkért” (Róm 4,25). Az igaz keresztyének újjászülettek „élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által” (1Pt 1,3), és bátran mondják Pállal együtt: „Kicsoda az, aki kárhoztat? Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott” (Róm 8,34).

Minden okunk megvan arra, hogy nagyon hálásak legyünk, hiszen vallásunknak e csodálatos igazsága oly világosan és teljesen bizonyított! Meglepő véletlen, hogy a mi Urunk földi szolgálatának a tényei közül egyik sem annyira vitathatatlan és megalapozott, mint éppen feltámadásának a ténye. Erre vonatkozóan Isten bölcsessége, amely ismeri az ember kételkedő természetét, a bizonyosságtevők egész csoportjáról gondoskodott. Krisztus feltámadása volt az egyetlen esemény, amelyet Isten barátai oly lassan hittek el; ez volt az egyetlen tény, amelyet Isten ellenségei oly nyugtalan igyekvéssel akartak megcáfolni; és mégis, a barátok hitetlensége és az ellenfelek gyűlölködése ellenére is, a tény végleges alapjain nyugodott. Megfellebbezhetetlenül nyilvánvalóvá válik minden tisztességes és pártatlan elme számára, hogy lehetetlen lesz bármit is bizonyítani ezen a világon, ha visszautasítjuk elhinni azt, hogy Jézus feltámadt.

Hadd jegyezzük meg ezekből a sorokból a *Krisztus halálból való feltámadásának dicsőséges és felséges voltát*. Azt mondja nekünk az Ige, hogy „nagy földindulás lőn”. Arról beszél továbbá, hogy „az Úrnak anyyala, leszállván a mennyből és oda menvén elhengeríté a követ a sír szájáról, és reáüle arra”.

Nem szükséges azt feltételeznünk, hogy a mi áldott Urunknak valamilyen angyali segítségre volt szüksége, amikor előjött a sírből; egy pillanatig sem szabad kételkednünk abban, hogy ő a saját erejéből támadt fel: de tetszett Istennek, hogy az ő feltámadását jelek és csodák kísérik. Jónak látszott, hogy amikor Isten Fia győztesként feltámadt a halálból, akkor a föld remegjen és egy dicsőséges angyal megjelenjék.

Ne mulasszuk el észrevenni a mi Urunk feltámadásában az ő hívő népe feltámadásának jelét és zálogát. A sír a meghatározott időn túl nem zárhatta őt magába, és nem lesz képes magába zárni az ő hívő népét sem; egy dicsőséges angyal volt az ő feltámadásának tantúja, és dicsőséges angyalok lesznek azok a hívővők, akik a hívőket feltámadásukkor egybegyűjtik: ő megújult testben támadt fel, de ez mégis egy valóságos, igazi, anyagi test volt, ugyanúgy az ő népe is dicsőséges testben támadt fel és „hasonlókká leszünk őhozzá, mert meg fogjuk őt látni” (Jn 3,2).

Vigasztaljon minket ez a gondolat. Isten népét gyakran éri ítélet, bánat és üldöztetés; sokszor betegség, gyengeség és fájdalom sebzi és veszi uralma alá földi sátorházukat: a jó idők azonban ezután fognak jönni. Hadd várakozzanak türelmesen, és dicsőséges lesz a feltámadásuk. Mikor halunk meg? Hova fognak eltemetni? Milyen temetésben lesz részünk? Ezek mind apróságok. Nagy kérdésünk ez kell hogy legyen: „hogyan fogunk feltámadni”?

Hadd jegyezzük meg másodsorban, hogy *milyen rémületet éltek át Krisztus feltámadásakor az ellenségei*. Azt mondja az Ige, hogy amikor az őrizők meglátták az angyalt, „tőle való féltükben megrettenének, és olyanokká lőnek, mint a holtak”. Azoknak a merész római katonáknak — noha nem volt szokatlan számukra a borzalmas látvány — olyan látványban volt most részük, amely meghunyászkodásra készítette őket. Isten angyalának megjelenése minden bátorságukat elolvasztotta.

Hadd lássuk meg ismét ebben a tényben az eljövendő dolgoknak a jelét és pecsétjét. Mit fog tenni az utolsó napokban az istentelen és a gonosz, amikor majd megszólalnak a trombiták és Krisztus dicsőségben jön megtélni a világot? Mit fognak tenni, amikor majd meglátják a holtakat, kicsiket és nagyokat, kikelni a sírből, és amikor majd az angyalok mind felsorakoznak Isten hatalmas, fehér királyi széke körül? Milyen félelem és rettenet fogja majd hatalmába keríteni a lelküket, amikor már nem kerülhetik el többé Isten jelenlétét, amikor majd hosszasan, vele szemtől szembe kell megállniuk? Ó, ha ezek az emberek bölcsek lennének és idejében

gondolnának a halál órájára! Ó, ha eszükbe jutna, hogy lesz feltámadás és lesz ítélet és nem lehet elkerülni „a Bárány haragját” (Jel 6,16)!

Hadd jegyezzük meg a következőkben az *angyal vigasztaló szavait, amelyeket Krisztus barátaihoz intéz*. Azt mondja az angyal: „Ti ne féljetek, mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek.” Mély jelentésük van e szavaknak! Céljuk az, hogy a feltámadás tekintetében vigasztalják a mindenkori hívőket; emlékeztetnek minket arra, hogy az igaz keresztyéneknek az utolsó napra gondolva nincs okuk a riadalomra, bármi jöjjön is a világban. Az Úr az ég felhőiben fog megjelenni, és a földet tűz fogja elpusztítani: a sírok ki fogják vetni magukból a holtakat, és a tenger is a benne levő holttesteket: beáll az ítélet, és a könyvek megnyílnak; az angyalok pedig különválasztják a magot a pelyvától, és kiválasztják a jó halakat a rosszak közül: mindebben azonban semmi nincs, ami okot adhat a hívőknek a félelemre. Krisztus igazságával felöltözve, szeplőteleneknek és ártatlanoknak fognak találni; és biztonságban lesznek az egyetlen igazi bárkában, Istennek a földre kiáradó haragja nem fogja őket bántani. Akkor teljesednek majd be az Úr szavai: „amikor mindezek a dolgok megtörténtek, emeljétek fel a fejetekeket, mert közel van a ti megváltásotok”. Akkor majd meglátják a gonoszok és hitetlenek, hogy mennyire igaz az Ige: „Boldog nép az, amelynek Istene az Úr” (Zsolt 33,12).

Hadd jegyezzük meg végül *Urunknak azt a kegyes üzenetét, amelyet feltámadása után küldött tanítványainak*. Személyesen jelent meg a holttestéhez tisztességet tenni igyekvő asszonyok előtt. Ezek a keresztnél az utolsók, a sírnál az elsők voltak; őket érte az a megtiszteltetés, hogy Jézus feltámadása után elsőként láthatták; ők kapták a megbízatást, hogy a tanítványokhoz is elvigyék a hírt. Jézus legelső gondolatában is szétszórt kis nyájának a képe él: „menjete el, mondjátok meg az én atyámfiainak”.

Valami mélyen megérint ezekben a szavakban: „Atyámfiak”. Ezernyi gondolat rejlik benne. Gyenge, esendő, tévelygő létük ellenére is Jézus „atyámfiak”-nak nevezi őket. Megnyugtatta őket, miként József is az őt eláruló testvéreit, mondván: „én vagyok József, a ti testvéretek”. Bármennyire is nem sikerült hivatásukat betölteniük, bármennyire is szomorúak, mert megadták magukat az emberi félelemnek, mégis az ő „atyámfiak”. A halál, a pokol és a sír felett győzedelmeskedő Isten Fia a maga dicsőségében továbbra is „szelíd és alázatos szívű”. Tanítványait „atyámfiainak” szólítja.

A megnyugvás gondolataival forduljunk most el ettől a szakasztól, ha valamit is megtudtunk az igaz vallásról. Lássuk meg Krisztus ezen szavaiban a bizalomra való bátorítást és az arra szóló intést, hogy ne féljünk. Szabadítónk sosem felejtkezik meg népéről. Ő szánja népe gyengeségeit, de mégsem veti ezért meg. Ismeri népe gyarlóságát, mégsem veti ezért ki. Jézus a mi hatalmas Főpapunk, egyben a mi idősebb testvérünk is. Amen.

Fordította: Fazekas Zsolt

Helmut Schmid

Húsvét

Alapige: János 20,28
Bibliailvasás: János 20,19–31

I.

A tanítványok egyike nem volt jelen, amidőn a többiek látták az Urat. Lelkendezve és szenvedélyesen adnak hírt erről. Tamást azonban nem lehetett meggyőzni. Ő nem hitt nekik. Láta ugyan, hogy mennyire izgatottak és felindultak voltak attól, amit láttak és hallottak. Olyanoknak tűntek neki a többiek, mintha kissé megzavarodtak volna, de egyöntetűen és világosan azt tanúsították, hogy „láttuk az Urat”.

De valahányszor hallotta ezt Tamás, mindannyiszor visszavetette: „Ha nem látom kezein a szegkek helyét és ha ujjaimat nem bocsátom az oldalába, semmiképpen el nem hiszem.”

Miért nem tudott és nem akart hinni szavuknak? Miért nem akart és miért nem tudott velük együtt örülni? Miért akart bizonyítékokat, ahelyett hogy ő maga is örömmel mondta volna: „Az Úr feltámadott”? Valóban feltámadott!

Milyen jó lenne megérteni ezt a Tamást. Nincsen-é igaza, amikor kézzelfogható bizonyítékokat akar? Amikor nem követ bebizonyítatlan állításokat? Ami igaz, annak ellenőrizhetőnek is kell lennie.

A tanítványok azonban semmit sem tudnak bizonyítani. Sem Tamásnak, sem nekünk. Ők csak újra és újra megvallják: „Láttuk az Urat.” Egyikük írásban is ránk hagyományozta. Feketét a fehérén, bárki olvashatja azt, ami nekünk, embereknek létfontosságú. Az evangélista megállapítja: „Ezek pedig azért írártak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy életetek legyen az ő nevében” (Jn 20,31).

Amiképpen annak idején Tamásnak, úgy tanúsítja János ma nekünk is „Láttuk az Urat” — és ennek örvendeztünk. Ilyen egyszerű módon értesít arról, hogy miként történt a feltámadott Úrral való találkozás. El tudom képzelni, hogy a hét első napján az egyik tanítvány valóban ezt mondta Tamásnak.

II.

— Tamás! Reggel miért nem tudtál tovább velünk maradni? Te menni akartál, neked ki kellett menned a helyiségből, ahová bezárkóztunk. Aztán eltűntél a zarándokok között, akik hazamenetelük előtt az utcán tolongtak. Mi azonban maradtunk menedékhelyünkön, ahová Jézus megfeszítése idején elbújtunk. Az ajtókat bereteseltük, az ablakokat lefüggönyöztük. Senki sem merészelt kimenni rajtad kívül. Hangosan is alig mertünk beszélni. Egyikünk néha-néha kipillantott az ablakon: Vajon mikor tűnnek fel a csendőrség első szimatolói? Mikor rettentenek fel bennünket? Mikor tartóztatnak le és állítanak elő? Egyikünk-másikunk olykor felsóhajtott. Egyikünk sem akarta azonban beismerni, hogy milyen nehéz a helyzet. Egyikünk sem mondta meg, hogy mi nyomja és kínozza szívét.

Eközben mindannyiunkat bántott a kiábrándulás, a darabokra tört reménység. Hisz mindnyájan azt reméltük, hogy „ő fogja megváltani az Izráelt” és megalapítja Isten országát. Ehelyett keresztfára feszítették. És mi féltünk azoktól, akik Jézust megfeszítették. Feszülten figyeltünk minden külső neszre s a lépések zajára. Egyikünknek sem volt egyetlen épkezláb gondolata sem. Senki sem tudta megmondani, hogy mit csináljunk Jézus halála után.

Közben eljött a hét első napjának estéje. Minél sötétebb lett, annál nyugtalanabbá váltunk. — És akkor megjelent ő!

Egyszerűen csak belépett a sötétségünkbe. Nem tudta meggátolni az ajtó sem, hogy bejöjjön a kétségbeesett, tanácstalan, reményvesztett emberek közé. Legalább annyira elcsodálkoztunk, mint amennyire megijedtünk. Ameddig csak meg nem szólt: „Békesség néktek.” Az ő hangja volt, félreismerhetetlenül az ő hangja, amint ezt mondta: „Békesség néktek.” Jézus volt, a mi Urunk. Nem lett volna szükség arra, hogy megmutassa kezeit és oldalán a lándzsaszúrás nyomát. Örvendeztünk, egyszerűen csak örvendeztünk annak, hogy az Úr az, akit szemünk előtt látunk.

Ő volt az — és mégis egészen más volt! Feltámadott, de nem tért vissza egyszerűen a régi életbe. Isten oldalán feltámadott egy új létre. Egy olyan létre, amely előtt nem létezik többé bezárt ajtó. Jézus belépett hozzánk — még ha mi el is fordultunk tőle. Ő nem vált meg tőlünk — még ha mi cserben is hagytuk őt. Ő kitartott mellettünk — még ha mi hűtlenek is lettünk hozzá.

Éreztük a szédítő távolságot, amely minket tőle elválaszt. Ő azonban hozzánk közeledett, hozzánk, erőtlen, félénk és csüggedő emberekhez közeledett. Ismét szólt: „Békesség néktek.” Ez megérintette ellankadt szívünket. Békessége legyőzte félelmünket. Szeretete bűnünket. Bizalma legyőzte hitetlenségünket.

Felfoghatatlan és lenyűgöző az, hogy neki volt még ajándéka számunkra. Hogy ő — a történetk ellenére — nem vetett meg bennünket mint haszontalan, hasznavehetetlen embereket. Jézus újra szolgálatára hívott bennünket. „Amiképpen engem küldött az Atya, akképpen küldelek én is titeket.” Ekkor nem büszkeség, hanem félelem szállta meg szívünket: Hogyan töltjük be ezt a megbízást? Vajon nem mondunk-e már az első próbálkozásnál csődöt? És ő mégis hozzánk lépett, ránk lehel, és azt mondta: „Vegyetek Szentlelket. Akinek bűneit megbocsátjátok, azoknak megbocsáttatik, akiét viszont megtartjátok, azok bűne megmarad.”

Nem a magunk erejével kell részt vennünk az ő munkájában. Bárhol lennénk is, Szentlélek velünk lesz. Bárhogy érezzük is magunkat, az ő Lelke megerősít a szolgálatra. Akkor is, ha szívünket félelem és szorongás tölti el. A Lélek erővel és bizonyossággal bátorít bennünket, ha az ő Igéjét szóljuk.

Amint küldötte őt az Atya, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett, úgy küld el minket most ő. Az elveszetteket még meg lehet keresni. Meg kell mondani nekik, hogy Isten szeret titeket, Jézusban, az ő fiában maga Isten jön el ebbe a világba. A bűnök megbocsátása akkor történik meg, amikor Jézust szabadítóként vallják meg. Jézus keresztje áthidalja a mélységet, amely bennünket elválaszt Istentől. A kereszt e hídján pedig hazaérkezünk Isten atyai házába. Aki ezt a hidat megveti, annak bűnei „megmaradnak” s ő maga az ajtón kívül reked.

Azután ismét magunkra maradtunk. De még mindig úgy érezzük, mintha közöttünk volna. És ez örömet ad számunkra.

III.

Tamás végighallgatta, amit barátai elbeszéltek neki. Szép lenne, ha Jézus újra itt lenne. Hinni azonban csak akkor kész, ha ő maga is látja Jézust. Ha ő maga is hallja Jézust. Az igazságnak ellenőrizhetőnek kell lennie, másképp nem lehet elhinni. Így várja Tamás, hogy Jézus neki is megmutassa magát. Nap mint nap erre vár. Jézus azonban nem siet. Hagyja Tamást, hogy várjon. Mert a bizalomnak növekednie kell. Ezért Jézus nem sűrget és nem nógat senkit.

Az igazságot éppenséggel neki kell ellenőriznie. Meg kell tanulnia, hogy az igazságot megélje és megtapasztalja. Csakhogy a megélésére késznek kell mutatkoznunk. A várakozás alatt ezt fájdalmasan veszi tudomásul Tamás. És minden Tamás.

És amikor Tamás a legkevésbé várja, Jézus akkor lép be a tanítványok körébe. Ismét csak úgy, mintha számára nem létezne sem ajtó, sem más akadály vagy erősség. Betontorlasz vagy szívrétesz. S újra mondja az oldás igéit: „Békesség néktek.”

Azután Tamáshoz fordul. Hozzá, akinek oly nehezére esik a hit és a bizalom. Megértően közelít felé, és rátapint érzékenységre: „Hozd ide az ujjadat, és nézd meg az én kezeimet; és hozd ide a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő.” Nem csupán kezével kell Tamásnak meggyőződnie, hogy az Úr, az ő Ura áll előtte, hanem Jézus arra biztatja, hogy ne legyen hitetlen, hanem hívő. Bízva tehát egész életét, szívét és értelmét Urára. Tamás egy vallomással válaszol: „Én Uram és én Istenem.”

Ez a hitetlen Tamás lesz az első, aki Jézust a maga teljes valóságában felismeri. Felismeri azt, hogy ebben a názáreti Jézusban maga Isten közelít hozzánk és találkozik velünk. Hogy mindabban, amit Jézus mond és tesz, láthatóvá és megtapasztalhatóvá válik számunkra az, hogy milyen és hogy kicsoda Isten.

Ezért Jézus utolsó szava így hangzik hozzánk: „Boldogok, akik nem látnak és hisznek! Nem meggyőző bizonyítékok révén ismerjük meg az Urat, hanem azáltal, hogy bízunk benne. Nem a kéznél levő bizonyítékok a fontosak, hanem az, hogy mi magunk Isten kezében vagyunk. A valódi húsvéti hit a Jézus és az ő cselekedetei iránti bizalomból fakad. Aki erre épít, az megismeri és megvallja: „Én Uram és én Istenem.”

IV.

Vigasztaló dolog számunkra az, hogy ez az Úr nem feddhetetlen, félelmet nem ismerő, magabiztos embereket keres a maga munkája számára, hanem ezt az elcsüggedt, megtorpant kis tanítványcsoportot választja magának. Az Úr tökéletlen emberekkel kívánja folytatni művét. Erre hív bennünket is. Egyikünknek sem fon glóriát a fejünk fölé, de szívünkbe adja a maga Lelkét. És ez elég!

Miért vagyunk akkor mégis olyan könnyen készek arra, hogy e föld nyomorúságai előtt letegyük a fegyvert? Miért nem foglalunk állást világos szóval, bátor fellépéssel napjaink elvesztettjeiért? Hisz itt vannak közöttünk: menekültek, munkanélküliek, hajléktalanok, szenvedélybetegek, testi és lelki szenvedések hordozói. Az Úr, aki a békeesség Istene és ajándékozója, erőt és bizakodást ad a mi szívünkbe. Az ő Lelke bizonyossá tesz bennünket afelől, hogy ő nálunk és velünk van, ha azt cselekedjük, amiért elküldött minket. Ámen.

Fordította: Balogh Béla

Teleky Mihály

Az élő Jézus

Alapige: Máté 28,5–6
Bibliailvasás: Máté 28,1–20

Az evangélium örömuzenetével üdvözlöm ünneplő gyülekezetünket. Krisztus feltámadott. Ez a régi köszöntés az örömmek, a hálaadásnak a kifejezése. A gyülekezet felelete Istennek arra a kegyelmi tetteire, mely húsvétban teljesedett be. A húsvét örömuzenete abban csúcsosodik ki, hogy Jézus az élő Krisztus. Az a Jézus, aki nagypénteken megfeszítettet, húsvétkor feltámadott. Húsvétkor lesz nyilvánvaló, hogy halála nem egy földi, emberi hősnak tragikus halála, hanem váltsághalál. Meghalt a mi bűneinkért, és feltámadt a mi megigazulásunkért. Ebben és így változik át nagypéntek szomorúsága húsvéti örömmé. A halál életté. A húsvéti feltámadás, a szeretetsugárzó öröm és békeesség, az induló új élet — mind-mind bizonyosságok amellet, hogy Isten örök életet készített az ő gyermekeinek.

Az evangélium leírása szerint azok, akik húsvét reggelén kimentek Jézus sírjához, magával a feltámadott élő Jézussal nem találkozhattak. Jézus feltámadását hinniök kellett, és pedig úgy, ahogy elfogadták az üres síron ülő angyal szavát: feltámadt. Csak így lehetett húsvétjuk. Ma sincs másképpen. Ma is mint egyszerű, hétköznapi emberek jöttünk ide a gyülekezetbe, hogy meghalljuk a húsvéti örömuzenetet arról, hogy Krisztus feltámadott.

Az Ige első szava a Jézus sírjához jövő asszonyokhoz ez: Ne féljetekek!! Ott, ahol a szívek bizalommal fogadják a húsvéti Ige üzenetét, ott valóság lesz számunkra az, hogy Jézus az élő Jézus. Ott először félelem költözött a szívekbe. Az asszonyokat az angyal szavára először félelem töltötte el. Ez a félelem nem az angyaltól való félelem, hanem egészen más félelem. Szívükbe vágott Jézus Krisztus feltámadásának emberi értelemmel fel nem fogható nagy tette. Ma is és ott is, ahol a gyülekezetben halálos komolyan veszik a szót: „Ti ne féljetekek, nincs itt, feltámadott”, ott húsvéti félelem kezdi szorongatni a szíveket. Félni kezdünk az élő Jézustól. Azzal a félelemmel, mellyel Ézsaiás próféta félt, aki saját nyomorúsága láttára így kiáltott fel: „Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok.” Az Igének ez a biztató üzenete húsvét reggelén nekünk is szól. Hisz a félelem az, ami megrontja az ember életét, feldúlja boldogságát, békeességét. A modern ember nyugtalan élete a félelmek különböző változataival van tele. Ezért áll olyan közel szívünkhöz az üzenet: Ne féljetekek.

Az angyali „ne féljetekek” figyelmeztetés világosságában rádöbben az ember arra, hogy a maga mostani életével nem állhat meg az élő Jézus előtt. Egyszerre szorongatni, égetni kezdik bűnei. Miért olyan nagyon ritka a húsvéti fényben

megrettent lelkiismeretű ember? Azért, mert nem vesszük elég komolyan Jézus feltámadását, akinek szentsége nem tűr bünt. A bátorításra szomjas lelkeket azért szabadítja fel olyan szent és igaz öröme a húsvéti evangélium: Ne féljete!

Nem üres szavak ezek, hanem biztos alap a félelemben élő ember megszabadulása számára. A húsvéti evangéliumból az derül ki, hogy nem Jézus lett a halál martalékává, hanem általa meghalt a halál. Az üres sír a mi sírjaink sorsa is. Földi sátorházunk elbomol, de a halál nem úr felettünk többé, nem zárhat a sír börtönébe, mert él Krisztus és általa mi is élünk. Félre tehát minden félelemmel és aggodalommal, mert Krisztus feltámadott és él. Vele együtt mi is élünk.

Az Ige további üzenetében azt kérdezi az angyal: A megfeszített Jézust keresitek? Az ember természetéhez tartozik az, hogy szakadatlanul keres és kutat. Nem nyugszik bele az ismeretlenbe és titokba. Lázás keresés, kutatás folyik a világban a tudomány területén is. Az ember keresi, kutatja a világmindenség nagy titkait. És valóban bámulatos eredményeket ért el az emberi kutatómunka. Elég, ha rámutatunk az atomenergia felfedezésére, az űrkutatásban elért eredményekre. És amilyen lázas keresés folyik az ember részéről a világ külső megismerésére, éppen olyan keresés jellemzi a mai embert a lelki kérdések területén is. Az ember folytonosan keres. Keresi életének nyugalmát, békességét és célját. Keresi a feleletet az élet végső kérdéseire. A kereső lélek egyszer csak rádöbben arra, hogy alapjában véve mindezek mögött magát Jézust keresi. De milyen sokan nem találják meg Jézust, mert nem jó helyen keresik. A húsvét reggeli asszonyok, akik a Jézus sírjához jöttek, azzal a gondolatnál közeledtek oda, hogy nem lesz, aki a követ elhengerítse és így nem találkozhatnak a megfeszített Jézussal. Pedig szomorú lelkük sehogy sem tudott belenyugodni a nagypénteki eseménybe. Ezeknek a kereső, aggódó asszonyoknak szól az angyali üzenet: „Ti a megfeszített Jézust keresitek? Nincs itt, feltámadott.” Ez a húsvéti öröm szól ma a mi gyülekezetünkhöz is. Hisz ma mindnyájan azért jöttünk, hogy itt találkozzunk az élő Jézussal. Éppen azért hozzánk, személyesen hozzánk szól a nyitott sír mellől az angyali szó: A megfeszített Jézus feltámadt.

Aki a Jézus sírjához zárandokol, csak ezt a választ kaphatja: Nincs itt! Nem ott van Jézus, ahol mi keressük. Nem a sír mélyén kell utána kutatnunk. Hiába tekintünk utána a mennyei messzeségbe is, mert ott sem találjuk meg őt. Isten húsvéti nagy csodája az, hogy akihez mi sohase érünk el, az jön hozzánk és így szól: Én vagyok a feltámadás és az élet. Jézus azért támadt fel sírjából, hogy megkeressen és megtaláljon minket. E húsvétban is azért jön, hogy nekünk hozza a legdrágább húsvéti ajándékát: önmagát, az életet.

A húsvéti evangéliumot elfogadó ember nemcsak az élet és halál félelméből gyógyul meg, hanem állandó, örökkévaló társat nyer Krisztusban. Soha többé nem válhat elhagyott, egyedül álló emberré. Elfoghat az erőtlenség, elhalaszthatok drága alkalmakat, kaphatok sebeket, hordozhatok nehéz keresztet, szegyenkezhetem bűneim miatt, de Krisztus kifogyhatatlan irgalma és szeretete örökre velem marad.

Már ez is elég lenne a kicsorduló húsvéti boldog hálaadásra, de ő még ennél is többet ad nekünk. Szentlelkével felkészít embertársaink szolgálatára. A Krisztussal járó húsvéti ember nem lesz mások számára többé gond, teher vagy átok, hanem ajándék, öröm és áldás lesz. Mert Krisztus a legszentebb és legáldottabb szolgálatokra készíti fel övéit. Isten azt a megbízást adja nekünk, hogy másokért dolgozzunk. Mások könnyeit szárítsuk fel. Gyászba borult szívüket vigasztaljunk. Éhezőknek kenyeret, szomjazóknak vizet adjunk. Háborúságok közt békességet szerezzünk. A csüggedőknek reménységet adjunk. És a halál árnyékában ülőknek hirdessük az örök életet.

Isten az öröm, a békesség és az élet húsvéti evangéliumát hirdeti nekünk. Akkor leszünk a húsvéti evangélium igazi elfogadói és hordozói, ha elfogadjuk az Úr Jézus szeretetét, ha ezt a szeretetet hordozzuk és továbbadjuk embertársainknak.

Legyen ennek a gyülekezetnek felelete az elhangzott Igére ez: Hiszek, Uram, tebenned, mert te vagy számomra a Feltámadás és Élet. Ámen.

Esketési beszéd

Nagy László

A tisztaszívűek boldogsága

Alapige: Máté 5,8

Alapigénkben az Úr Jézus Krisztus a tisztaszívűek boldogságáról tanít. Rejtsétek mélyen szívetek kamrájába Megváltónk e boldogító szavát, hogy szívetek egész életek folyamán valóban és igazán kincseskamra legyen és lehessen. Valódi és igazi mennyei értékek kincseskamrája. Rejtsétek mélyen szívetekben az Úr Jézus boldogító szavát, mely mennyei ereje folytán mindig képes lesz arra, hogy szívetek viharait lecsendesítse és minden élethelyzetben felragyogtassa számotokra a tisztaszívűek boldogságát. Rejtsétek mélyen szívetekbe az Úr Jézus e boldogító szavát, hadd legyen a telő-múló évtizedek folyamán családi életek szép hajnalcsillaga, mely szívetekben megújuló módon a boldogság fényét ragyogtatja és melegét sugározza.

I.

Az Úr Jézus alapigénkben határozottan kijelenti, hogy csak a tisztaszívűek a boldogok. Azok, akiknek szívük olyan, mint az elgyomosodott, elvadult kert, azok sohasem lehetnek boldogok, mert minden nemes érzésüket és igaz gondolatukat tönkreteszi az önzés és a telhetetlenség bűne. A boldogság mennyei rózsája csak a tiszta szívek virágoskertjében díszlik és illatozik.

Szent Igénkben az Úr Jézus határozottan kijelenti, hogy csak a tisztaszívűek lehetnek igazán és tartósan boldogok. Azok, akiknek szívük olyan, mint egy beláthatatlan és sötét, titokzatos és félelmet keltő labirintus, azok sohasem lehetnek reménységesen boldogok, mert a legnemesebb emberi érzéseket és a legszentebb emberi gondolatokat is a halál és a kárhozat komor köpönyegébe burkolja a kőszívek ezernyi bűne. A boldogság mennyei rózsája csak a tiszta szívek virágoskertjében díszlik és illatozik.

II.

Ti Isten tiszta szívű gyermekei vagytok! Családotok engedelmes, gyülekezetünk imádkozó gyermekei vagytok. Ezért lehettek páros életek folyamán igazán és valóban boldogok. A tiszta szívek boldogsága ékesítse házasságotokat és gazdagítsa otthonotokat.

Ti Isten tiszta szívű gyermekei vagytok! Tiszta szívetek virágoskertje nem vált kiábrándult és kiábrándító szerelmi csatározások küzdőterévé. Tiszta szívetek nem vált csalódott és csalafinta szerelmi intrikák labirintusává. Ezért adjatok hálát mennyei Atyánknak, aki megáldja az ifjúság tavaszából való kimeneteleteket és a felelősségteljes családi életbe való bemeneteleteket mostantól fogva mindörökké, aki megőrizte és megőrzi szíveteket minden gonosztól.

Tiszta szíveteket úgy őriztétek, mint legnagyobb kincseteket. Minden földi kincsnél jobban őriztétek szíveteket, mert szívetek tisztasága házassági frigyetek tartósságának kezessége, mert szívetek tisztasága családok jövődjéje.

Ti Istennek azok a boldog gyermekei vagytok, akik a belső szerelem fényében és örömében, világosságában és boldogságában éltek. Ennek az első szerelemnek ereje kiapadhatatlan és értéke felbecsülhetetlen. Vigyázzatok első szerelmetek tisztaságára, illatozó rózsafájára. Becsületes, szép emberi szóval, igaz és hívő keresztyén életfolytatással ápoljátok, hogy az élet nehéz küzdelmei közepette ereje átsegítsen benneteket megrázó élethelyzetek nehéz akadályain.

Boldogok vagytok és boldogok lehettek, mert első szerelmetek házassággá formálódott! Boldogok vagytok és lehettek, hogy az első szerelem örömében és tisztaságában ajándékozhatjátok örök hűséggel egymásnak szíveteket. Ezért a tiszta és

szép szerelemért kölcsönösen tudjatok tűrni és megbocsátani. Ne ejtsetek foltot első szerelmetek tisztaságán, mert ha beszennyezitek, akkor örökre eltávozik szívetekből és családi hajlékokotkból a boldogság. Ne felejtsetek: ha szívetekből és otthonotokból egyszer kétségbeesett sfrással menekülni kényszerül a boldogság, akkor oda sohasem tér vissza többé teljes szépségével és illatozó örömeivel.

III.

Az Úr Jézus Szent Igénkben a boldog tisztaszívűeknek, a tiszta szívű boldogoknak olyan felbecsülhetetlen ígéretet tesz, mely földi életünk mennyei távlatait tárja fel számunkra.

Az Úr Jézus szent Igénkben a tisztaszívűeknek Isten szemtől szembe való meglátását ígéri. Isten szemtől szembe való meglátása semmi mással össze nem hasonlítható, páratlan boldogság. Ez a páratlan ígéret a tisztaszívűek megkülönböztetett ajándéka. Az Úr Jézus Krisztus a tisztaszívűeknek a végső idők beteljesedésében azt a boldogságot ígéri, amit szem nem látott, fül nem hallott, sem emberi szív meg nem gondolt, miket Isten készített az őt szeretőknak (1Kor 2,9).

Ez minden igaz Krisztus-hívő boldog jövődjéje és eljövendő boldogsága. Ez a ti életcélotok és jövődjötök is. Ezért a mennyei célért most ketten egy szívvé és egy lélekké válva teljes odaadással imádkozhattok és dolgozhattok. Ezért a célért, ezért a mennyei koronáért célegyenesen előretekintve együtt fáradozhattok. E mennyei cél felé kormányozhatjátok majd eljövendő gyermekeiteket is, hogy ők is részesedjenek a hit örömeiből, a tisztaszívűek boldogságából.

Tiszta szívetek boldogságában naponta meg fogjátok tapasztalni, hogy a szerető Isten hozzátok szüntelenül közel levő Úr. És ti örömben és bánatban, jó sorsban és megpróbáltatások között tiszta szívetek boldogságában egyaránt megvallhatjátok a zoltárossal együtt: az Isten bölcsessége oly igen jó nékem.

Itt és most Isten az ő Igéje és Szentlelke általi közelségében legyetek boldog tisztaszívűek, ott és akkor Isten szemtől szembe való látásában, a mennyek országa dicsőségében nyerjétek el a tisztaszívűek mennyei boldogságát. Ámen.

Temetési beszéd

Adorjániné Nagy Aranka

Fény a koporsónál

Alapige: János 8,12

A koporsó mellett mindig sötét van. Még akkor is, ha gyertyát vagy elektromos fényeket gyújtanak körülötte. Sötét van, mert kialakult annak az életnek a szövéténeke, melynek hordozója a koporsóban nyugvó szerettünk volt. De sötét van a gyász és a bánat súlya miatt is. Fokozza a bánatot és a félelmet emberi kétségbeesésünk és hitetlenségünk, az örök étellel kapcsolatos bizonytalanságunk is. Annyira beleágyazódtunk ebbe a látható anyagi világba, hogy csakis ennek keretei között tudjuk elképzelni magunkat, életünket és tevékenységünket. Szeretteinket is csak ebben a keretben, ezekkel a jól ismert, ezekkel a megszokott tulajdonságokkal és megszeretett földi vonásokkal tudjuk elképzelni. De ezek most már a leszzegezett koporsóban örökre el vannak takarva előlünk.

Ebben a sötétségben és ebben a sötét borongásban szólal most meg a Jézus szava. Ez a szó éppen hozzánk intézett szó, akik a bánat és a gyász sötétségében élünk, és olyan diadalmasan hangzik, mintha egy nyomasztó éjszaka sötétsége után hajnal hasadna és egyszerre felragyogna a nap. Ez a szó így hangzik: „Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem járhat sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” Jézusnak ez a kijelentése nemcsak az élők, a munkálkodók, a küzdelemben fényt keresők számára hangzik, hanem igazán érvényes az emberi élet végső földi állomásánál, a koporsónál is.

Jézus sok kép segítségével jelentette ki önmagát, hogy így földre jöttének titkát és célját velünk megértesse. Azt a nagy titkot, hogy miért és milyen céllal jött a földi élet mélységeibe, miért hagyta el a mennyek magasságát, miért vette fel portestünket, amelybe mélyen bele van gyökerezve a bűn, a betegség és a halál csírája. Jézus pásztornak, ajtónak, kenyérnek, szőlőtőnek, útnak nevezte magát, és íme, most azt halljuk, hogy ő a világosság. Az élet és a világ világossága.

Igen, nekünk embereknek elsősorban és mindenekfelett fényre, világosságra van szükségünk. Fény nélkül, világosság nélkül nem lenne élet, nem hajtanának ki a csírák, nem teremne kenyér, nem nyílnának ezek a szép színes virágok, amiket szeretetünk jeleként elhoztunk a koporsóra. Fényre van szükségünk, az értelem világosságára, hogy a tudatlanság és a kételkedés sötéten borongó világába bevilágíthatassunk. Mi emberek mind fizikai, mind szellemi értelemben magunk is tudunk fényeket gerjeszteni, fényeket csíholni, de ezek nem maradandóak, hanem kihunynak, mint a koporsóban pihenő szerettünk életének szövéténeke és gazdag tulajdonságainak fénye. A Krisztus fénye azonban örök.

Jézusnak ezt a önmagáról szóló kijelentését az Ótestamentum felől érthetjük meg. Oda nyúlunk vissza. Már Ezsaiás próféta így jövendölt róla: „A nép, amely sötétségben jár, lát nagy világosságot, és akik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttük” (Ézs 9,2). A próféta az egész földet beragyogó világosságról beszél. Ez az örök fényforrás maga a dicsőséges Krisztus, a világ világossága. Nem a templom, nem a törvény a világosság, hanem ő maga a saját személyében. De ez a fényforrás nemcsak egy szűkebb körben, nemcsak a szövetséges nép körében világít, hanem a gyász és a bánat, a halál és a kárhozat sötétségének legyőzése érdekében, hanem az egész emberiség körében, annak örök üdvössége érdekében.

Ezt a fényt nemcsak nézni és csodálni, hanem követni kell. Szabad és lehet mennünk utána, miként egykor a választott nép vándorlása során követte az Urat, aki fénylő, világító tűzoszlopban járt előtte a pusztaságban. Aki utána megy, aki csatlakozik hozzá, azé lesz az élet világossága. Mind a földi élet sokféle sötétsége közepette, mind az örök élet dicsőségében.

Ez a világosság a Krisztus szeretetének fénye, amely ott ragyogott a golgotai kereszten, ahol átszegzett két karja megváltó és megbocsátó szeretettel ölelésre tárult a világ felé. Szeretének ez a világossága utat mutat számunkra a küzdés és a szenvedés borongásában, a betegség és a gyász sötétségében. Szeretének ez a világossága fog körülragyogni bennünket az örök élet örömében is. Jézus valóban fárosz a tengernyi sötétség közepette. Aki csatlakozik hozzá, az felismeri útmutató fényjeleit, melyek által a sötétségből az ő csodálatos világosságába vezet. Hisszük, hogy távozó szerettünknek is megmutatta ezt az örök dicsőségbe vezető biztonságos utat.

Mi, akik még itt maradunk a földön, hogy tovább küszködjünk a sokféle külső és belső sötétséggel, csatlakozunk Jézushoz, hogy fénye és világossága áldólag és gyógyítóan vegyen körül minket. Most, a búcsúzás, a fájdalom és a gyász idejében is Jézus világossága ragyog felénk az ő Igéjéből. A megváltás és az eljövendő dicsőség reménységében élő gyülekezettel együtt vigasztalást keresve és találva énekeljük együtt szép énekünket: Fogjad kezem, az út sötét előttem, ha fényeddel meg nem világítod. De így, Uram, e mennyből jövő fénynél, reád tekintve bizton indulok. Ámen.

Templomi ünnepély

Kristin Rossier

Három nagypénteki arc

I. Júdás

Mintha hallanám a fegyveres őrök érkezését, kardjaiknak fémes zörgését, fából készült botjaiknak kopogását, nehéz lépéseik zaját a kert kavicsos ösvényén. Az élükön Júdás halad.

Júdás Jézushoz közeledik, megszólítja és megcsókolja őt. Összeszorul a szívem: íme az áruló! És azt kérdezem, hogy miként csalódhatik benne ez az ember, miután életének három évét vele együtt töltötte el.

De Jézus nem csalatkozik. Azonnal felismeri azt, hogy mi vár reá: miért ez a hadicsel, miért ez az erőfelvonulás? — kérdezi tőle az a Jézus, akinek nem volt szándéka ellenállni, szembeszegülni. És ebben én mély ellentétet látok Jézus és Júdás között. Ebben én annak a keserű csalódásnak a gyűrűzését látom, mely Júdást e tetteré készítette.

Júdás csalódott Jézusban. Nagy reménysege volt benne. Miként a többi tanítványok, úgy ő is sok mindentől lemondott, hogy követhesse őt. Márk evangélista mértéktartóan „egynek” nevezi őt a tizenkettő közül. Mi is történt tulajdonképpen? Semmi de semmi sem valósult meg mindabból, amit kapcsolatosan hallott. Az Ószövetség bizonyos prófétáival és kora sok emberével egyezően Júdás is egy fényes és győzelmes messiást várt, aki mindennel szembeszáll, aki fellép Dávid trónjára, megalapítja Isten országát és sok ember számára igazságot és békét szerez.

Júdás egy olyan Messiást remélt, aki megvalósítja az isteni rendet az emberi rendtelenség zűrzavara közepette. Egy tetterős, önmagát megvédeni képes, vagyis Jézusnál sokkal inkább tetterős messiást várt. Egy királyt, egy igazi királyt várt!

Szegény Júdás: te csupán azt hitted, ami előtted valóságnak látszott, és nem láttad Jézust annak, aki ő a maga igazi valóságában! Te nem láttad, hogy ő valóban azért jött, hogy elhozza Isten országát a földre, és nem láttad be, hogy ez az ország másképpen és más úton tör be, mint ahogy te képzelted, mert az ő országa csendben és titokzatosan érkezik.

Te nem láttad, hogy Jézus valóban király, de tövisekkel koronázott király. Te nem láttad be, hogy Jézus Isten hatalmának igazi hordozója, hogy ez a hatalom inkább a szeretet cselekedeteiben, mint a hatalom tetteiben nyilvánul meg.

Te annyira foglya voltál Istenről való elképzeléseidnek, te annyira egy végtelenül erős Istent vártál, hogy nem vetted észre, hogy Isten országa kézzel foghatóan elközéltett és benne te is elfoglalhattad volna helyedet.

Júdás mindnyájunkban benne van?

Júdás célja bizonyára bennem is megtalálható. Bennem van, mert nekem is nehézséget jelent annak elfogadása, hogy Isten nem az én eszméim logikája szerint cselekszik. Nekem is nehézséget jelent, hogy ott fedezem fel Istent, ahol ő mutatkozik, és ne abba az irányba szegezzem tekintetemet, melyből én szeretném várni érkezését.

Nekünk Isten jelenlétét a szeretet kis eseményeiben kell hinnünk, és türelmeseknek kell lennünk a világ zűrzavara iránt.

Egyébként Júdás kissé megkésve vette észre a maga tévedhetetlen logikájával tévedését, és ezért öngyilkosságba menekült. Mert nem ismerte fel Jézusban azt, aki éppen neki magának is megváltója lehet.

Tragikus, hogy Jézus és Júdás találkozása halállal végződik. Júdás árulása halálra juttatja Jézust, Jézus halála miatt viszont Júdás öngyilkos lesz.

Ha Júdás legalább azt az ifjú embert láthatta volna, aki egészen meztelenül menekült el! (Mk 14,51–52) Lehet, hogy ez Isten országának törékeny és sebezhető

jele lett volna, de ami a figyelmet mindig elkerüli, amikor az erő és az erőszak kisajátításáról van szó, amit semmi és senki sem tudhat sohasem tönkretenni?

II. Barabás

Íme egy másik ember, akinek életútja ezen a napon keresztezi a Názáreti Jézus életútját. Miként Júdás, Barabás sem hitetlen. Ő is várta a messiás eljövételét. A zelóták pártjának volt a tagja, mely erő és erőszak segítségével el akarta űzni Palesztinából a megszálló hadsereget, úgy vélvén, hogy ez az Isten országa eljövételének a nélkülözhetetlen első jele. A zelóták azt hitték, hogy a Messiás eljövele előtt először meg kell szabadítani az országot a római megszállóktól, hogy így az újra megtalálja politikai szabadságát.

Barabás ezért dolgozott. Gyilkosságok és merényletek elkövetése miatt bebörtönözték és várta kivégzését.

Ennél egyebet nem tudunk róla. Életének lefolyása természetesen más területeken bonyolódott le, mint amelyekre az evangélium érdeklődési köre kiterjed.

És neve is csak ennek a felgerjesztett őrjöngő tömegnek a félelmet keltő kiáltásából ismeretes. Barabást, engedd el Barabást! Egyébként neve kifejező: a Barabás név magyarul ezt jelenti: az atya egy fia. Ő is az Atya egyik fia, aki halálra van rendelve. És az utolsó pillanatban az Atyának egy másik fia, az egyetlen Fiú hal meg helyette.

Engem kapcsolatosan az foglalkoztat, hogy Barabás ebben a pillanatban azért van jelen az eseményekben, hogy számunkra azt bizonyítsa, hogy Jézus nemcsak úgy egyszerűen hal meg, hanem azért hal meg, hogy halála által egy másik halálraítélt helyébe lépjen.

Megtalálhatjuk Barabást önmagunkban?

Én azt hiszem, igen: még akkor is, ha mi nem vagyunk sem gyilkosok, sem terroristák. Mi egyszerűen és hasonlóképpen az Atyának fiai és leányai vagyunk, akiknek előbb vagy utóbb meg kell halnunk. Ez a rövid találkozás Jézus és Barabás között, ez a megható fogolycsere, mely Pilátus és a feltűzelt tömeg között alkudozás tárgyát képezte, visszaadta Barabásnak az életet. Jézus meghalt a gyilkos helyett, hogy megmentse annak életét.

Miként meghal azért a felizgatott tömegért is, mely „feszítsd meg”-et ördít reá. Jézus meghalt helyettünk is. Jézus meghalt értünk is, az Atya egyszerű fiai és leányai helyett.

III. Cirénei Simon

Júdás életútja az éjszaka kellős közepén, a Barabásé napfölkeltkor, a Cirénei Simoné a délutáni órákban érinti a Názáreti Jézus halálos kereszttútját.

Simon semmire sem gondolt; a mezőről jött, Jeruzsálembe akart menni, amikor a fegyveres emberek felvonulásával találkozik. Közöttük van egy olyan halálraítélt, aki már nem tudja többé hordozni kereszttjét.

Az evangéliumok elbeszélésében Simon mindössze csak itt jelenik meg. Simon valóban egy járókelő, aki új színfoltot jelent e szomorú képen.

Róla sem tudunk nagy dolgokat, ismerjük héber nevét, tudjuk, hogy Észak-Afrikából származik, két fia van, az egyiknek, Alexandernek görög, a másiknak, Rufusnak latin eredetű neve van. Bizonyos értelemben gyökértelen ember.

És íme, Cirénei Simon azt veszi észre, hogy a keresztt hordozására kötelezték. És íme, ő, aki semmit sem keresett és semmit sem kért, azoknak a kezébe került, akik azzal terhelik, hogy oda kísérje el Jézust, ahová tanítványai nem kísérték el.

És íme, egy olyan történetbe bonyolódik bele, melyet nem ismert.

Cirénei Simon: szeretnék hasonlítani hozzád! Magam is szeretnék bekapcsolódni emberek történetébe. Szeretnék közel kerülni emberekhez, szeretnék egy darab utat közösen megtenni másokkal, és némelykor éppenséggel kereszttet is szeretnék hordozni.

És ki tudja, hogy az én életemet, mint a tiédet, nem érinti-e meg akkor Isten élete?

Ebben a Jézussal való rövid találkozásodban, ebben a teljesen összetört emberben megismerhetted az Urat. A te múltó és gyökértelen életed állandóságot és védelmet talált? Talán! Mindenesetre fiaid, Rufus és Alexander nem ismeretlenek az evangélium olvasói előtt! Így a Golgota lábánál új jövőnd kezdődött számodra.

A Golgota lábánál új jövőnd kezdődött mindnyájunk számára.

Titokzatosan.

Másképpen, mint ahogy megvalósítani gondolta, remélte és akarta Júdás.

Másképpen, mint ahogy Barabás elképzelte.

És természetesen másként, mint ahogy Cirénei Simon előre látta a kereszt súlya alatt.

Halála napján a Názáreti Jézus, aki Krisztus, három emberrel találkozott, és felajánlotta számukra az ő életét, ha igazán akarják. Halála napján Jézus nekünk is felajánlja életét: ha nagyon akarjuk.

Fordította: Nagy László

Sinka József

Virágvasárnap

Ha látod őt a szent szamárral, ahogy halad a főváros felé, hol királyként várja őt a nagy tömeg és a papok is eléje jönnek, ott vagy-e már a sokaság között, hogy virágot szórj a lába elé és Szent Lélekkel telve mondd neki: áldott vagy te, hogy végre eljöttél, énhozzám jöttél.

Ha látod azt, hogy szeme felcsillan és széttekint a sokaság között, hogy lássa, kinek tiszta a hangja és kinek lángol titkon a szíve, ott vagy-e már a hitvallók között, hogy világítson hited messzire és bíztasd azt, aki még kételkedik: itt van az Atya égi követe, saját gyermeke.

Ha látod azt, hogy áldozatra jött, a fény s a pompa csalóka álom, ha látod azt, hogy már emelkedik egy durva kereszt a láthatáron, ott vagy-e már a bűnvallók között, hogy kiáltsd te is: áldott megváltóm, én nem vagyok a te ellenséged, nem is tagadlak soha meg téged, ne űzz el engem.

Ha látod azt, hogy ritkul a tömeg és magára marad a te királyod, ha elhervadnak mind a virágok az út porában, ahová hulltak, ott vagy-e már a kevesek között, akikkel együtt királynak látod az Isten Fiát a kereszten is, hol nem látsz mást, csak égő piros vért, melyet ő hullat engesztelésül a bűnösökért.

Wass Albert

Barabás

Hozzád is oda-ment,
reád emelte csöndes kék szemét,
megsimogatott és megkérdezett:
mért sírsz Testvér?
Te leborultál
és megcsókoltad mind a két kezét,
és így beszéltél:
„áldott a Neved!”

Másnap, mégis,
mikor a nap a Golgotán lement,
s ő szerető szavadra
tövisektől koszorúzva várt,
gőgös-csunyára eltorzult a szád,
s hörögve felkiáltott:
„Barabás!”

Sinka József

Egymásba rótt két gerendaszál

Nem tudom, ki volt, aki faragta
a keresztet, az első szegényfát.
Azt se tudom, hogy ki találta ki
a kínzásnak ezt az észvesztő módját.

Lehetett császár, nemzetek feje,
lehetett gazdag, önző földesúr,
ki így akarta fékentartani
azt, aki neki ingyen földet tūr.

Igy született meg egyszer valahol
az egymásba rótt két gerendaszál,
amely ijesztő módon gyötörte
halálra azt, ki lázadóvá vált.

Rómától kezdve Appia felé
tízezer ember halt meg egy napon,
mert Spartacusnak el merte hinni,
hogy lehet élni bátran, szabadon.

De ez a kereszt mégsem vált soha
szegényfává, mert akadt valaki,
aki a kereszt kínjai között
mások jussáért meg tudott halni.

Fenn a Golgotán az Isten fia
érettünk halt meg, hogy elhitesse,
hogy a keresztfa minden kínjánál
nagyobb az Isten buzgó szerelme.

Túrmezei Erzsébet

Meddig?

Uram, Teneked sok a Pétered,
sokak a nagycsütörtök éjszakáid.
S olyan kevés a csendes Jánosod,
aki nem ígér, nem fogadkozik,
de elkísér egész a Golgotáig.

Mert olyan könnyű azt kimondani
egy izzó percben: Meghalok veled!
De annyi minden visszahúzna még,
ha ránk borul a szörnyű éjszaka,
ha megérint a fagyos lehelet.

Talán csak egy kisgyermek mosolya,
vagy a hitves könnyfátyolos szeme...
Susognak a szélben ringó habok:
a halászbárka, otthon képe hív...
Ó, legalább búcsúzni kellene!

Hamu alól az életösztön is
felparázslík: Ó, ily hirtelen?
Egy percre olyan szép lesz a világ,
átölel minden színe, illata!
... S már el is hangzott a „Nem ismerem”!

Uram, Tenéked sok a Pétered,
sokak a nagycsütörtök éjszakáid.
Ó, bár lehetnék csendes Jánosod,
aki nem ígér, nem fogadkozik,
de hű marad egész a Golgotáig.

Dsida Jenő

Feltámadás

Ha önmagamra nem találok,
szembe mosolyog ódon álom.

Feketes zászlók lengetése,
nafni ifjú temetése. .

A sereg lépte döngve árad
s az ifjú arca olyan sápadt.

Vele tart titkon minden őse —
Nincs messze már a temető se.

Az anya sikolt: hol a béke?
Egyetlen volt és vége, vége!

Elfordul ki-ki, hogy ne lássa
s felbűg a tömeg jajgatása.

A halott fekszik néma testtel —
A keresztútnál jön a Mester:

Lépteit lassan arra szánja,
s kíséri pár hű tanítványa.

Örömös arccal, felragyogva,
az ifjú kezét kézbe fogja.

Szavára lüktet, él az élet:
„Ifjú, ébredj fel, mondom néked!”

... Régi vonalak, régi emlék,
Bűnös volnék, ha továbbmennék.

Ágyamra én is leomoltam
nagyon keserűn, nagyon holtan.

Vittek. A szívem jéggé hűlt ki...
Szerettem volna menekülni.

Menteni ezen léha kincsem
és vergődtem a vasbilincsben.

Aztán kérdeztem: hova futnál?
Jön a Mester a keresztútnál.

Kétségeimet mind elástam
és hiszek a föltámadásban!

Túrmezei Erzsébet

Hétköznapiok húsvéti fényben

„Győzelmet vettél, ó Feltámadott!”
Minden reggel elénekelhetem,
s boldog húsvéti fény ragyogja be
új napom, útam, egész életem.

Hisz Jézus Krisztus, a Feltámadott
jár aznap is előttem és velem.
Nyomában új szolgálat, feladat,
új erő vár, új öröm, győzelem.

„Győzelmet vettél, ó Feltámadott!”
Jöhetnek borús és nehéz napok,
zengve kísér az ének ritmusa:
a Győzelmes nyomában járhatok.

Jöjjetek, énekeljete velem,
és énekelje egész életünk!
A Győzelmes' nyomában járhatunk,
s vele győztesen célhoz érhetünk.

Maksay Albert

Mit adok?

Lábához három királyok hordták
Kelet varázsos aranyát.
Egy ismeretlen odakölcsonözte
Egy utazásra a háts szamarát.
Amerre ment, ujjongó sokaság
Elébe virágot és pálmaágot hintett,
Pilátus asszonyának a szeméből
Jutott neki egy résztvevő tekintet.
A fájó úton, fel a Golgotára,
Simon keresztjét vette el.

Józseftől kitellett a temetése
S holttestére a gyászlepel.
Ha éhezett, kalászát adta neki
Valakinek a gabonája,
A nő az alabástrom-amforával
Becsés kenet illatát szórta rája.
Ama Sikár-beli hitetlen, bűnös asszony
Adott neki egy korty vizet.
Egyedül nekem nincsen
Számára semmi kincsem:
Én nem adhatok neki semmi mást,
Csak egy szegény, vágyó szívet.

Farkas Sándor

Húsvétkor

A feltámadás ujjongását hallom...
... Téged dicsóít völgy, halom,
fa, virág, élő és halott;
Téged dicsóít dalom,
kitől a megváltás érkezett...

... Most az ellenség legyen barát,
ma találkozzanak a bujdosók,
ma zengjen az ének buzgó ajkakon;
s kikért Ő szenvedett kínhalált,
fogjanak testvérkezet
az emberek.

Sinka József

Jó hír Krisztusról, jó hír rólunk is

Jézus halott volt, de feltámadott,
vele együtt támadunk fel mi is.

A sírban feküdt, de kijött onnét,
segítségével, mi is kijövünk,

Jézus leszállt a poklok mélyére,
ott is ismerik már az örömet.

Jézus szent testét megmutatta itt,
az életben már hihet mindenki.

Jézus felment a magas egekbe,
mellette a mi helyünk is kész van.

Égen és földön Jézus a király,
boldog, aki a szolgálja lehet.

A lapot alapította: dr. Csiha Kálmán és Nagy László
Főszerkesztő: Nagy László
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Az Erdélyi Református Egyházkerület Igazgatótanácsa

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza

Készült a Református Egyház Misztótfalusi Sajtóközpontjának
nyomdájában

Műszaki szerkesztő: Bálint Lajos

Számítógépes szedés, tördelés: Venczel Géza